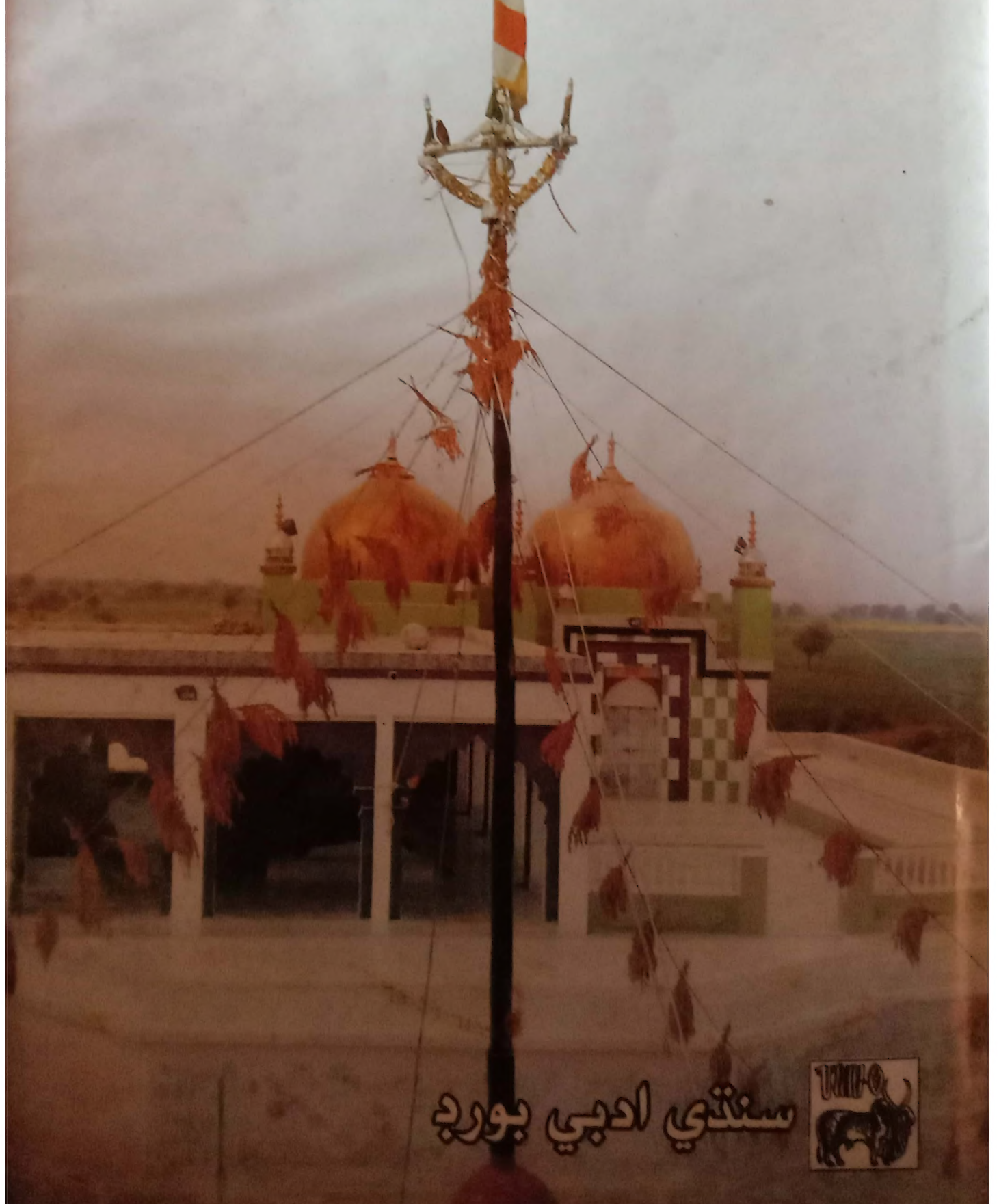

ڪلام منار فقير راجڙ رسالو مرتضائي

سنتي ادبي بورڊ

ڪلام منار فقير راجڙ رسالو مرتضائي

منار فقير جو ڪلام

مداحون ۽ ٻيا مرثيا، ذڪر ماتام جون زاريون،
ڪيم حسنين جي تعريف، دفتر شهنشاهيءَ ۾.
(حضرت فقير منار سائين)

سنڌي ادبي بورڊ

ڄام شورو، سنڌ

2014ع

(هن ڪتاب جا سڀ حق ۽ واسطا درگاه منار فقير راجڙ جي سجاده نشين
فقير محمد بخش ”ضامن“ وٽ محفوظ رهندا.)

تعداد 500	سال 2007 ع	چاپو پهريون
تعداد 1000	فيبروري 2014 ع	چاپو ٻيو

قيمت: هڪ سو پنجاهه رپيا
(Price: 150-00)

خريداري لاءِ رابطو:

سنڌي ادبي بورڊ ڪتاب گهر

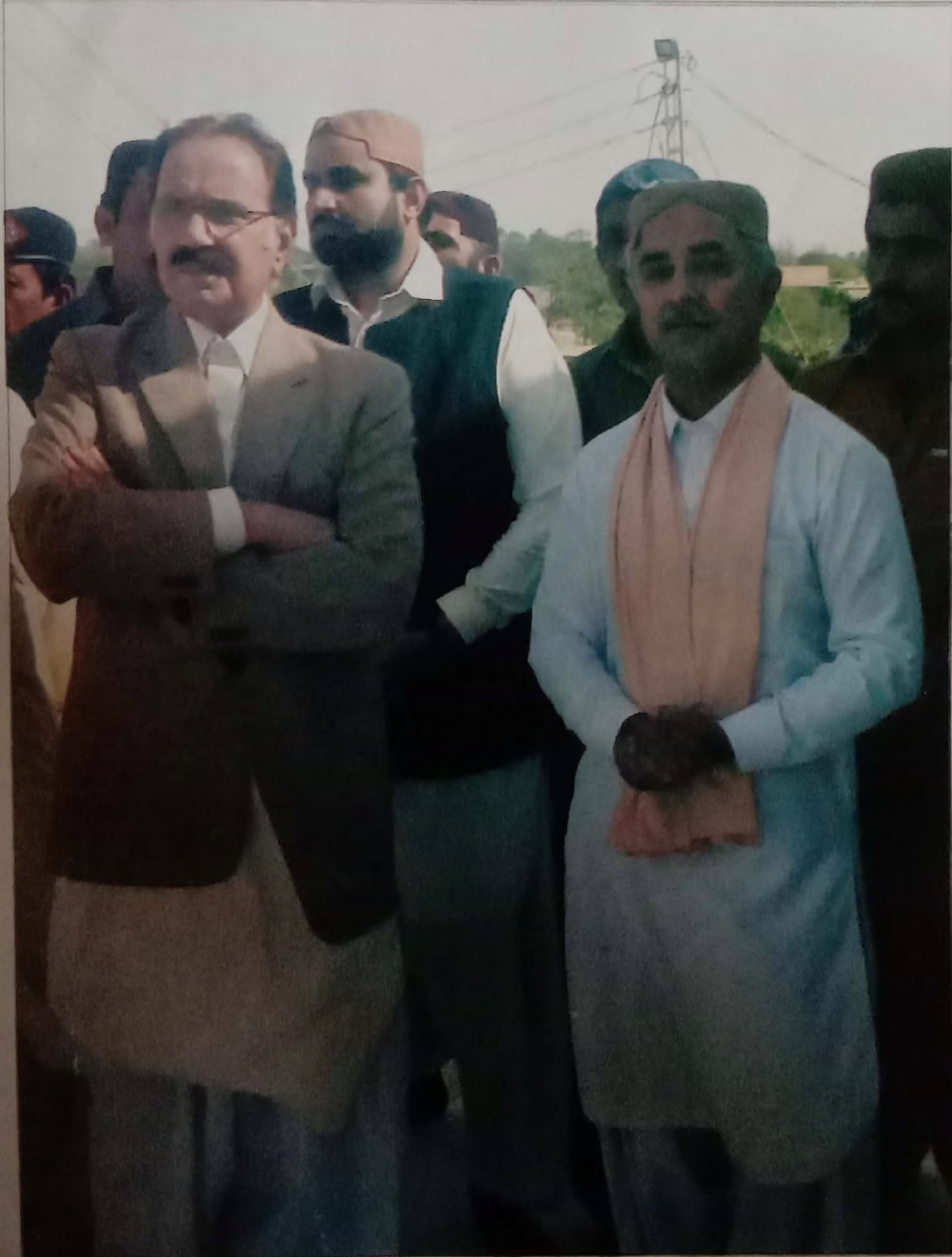
تلڪ ڇاڙهي، حيدرآباد سنڌ

(Ph: 022-2633679, Fax: 022-9213422)

Email: sindhiab@yahoo.com

www.Sindhiadabiboard.org

هيءُ ڪتاب سنڌي ادبي بورڊ پرتنگ پريس ڄام شورو ۾ مٿينجر عبدالرحيم نوحاڻي
ڇپيو ۽ الهٽو وگهيو سيڪريٽري سنڌي ادبي بورڊ ان کي پترو ڪيو.

قبلہ حضرت مخدوم محمد امین فہیم سائین 8 مارچ 2012 ع تی
درگاہ منار فقیر تی آمد وقت، فقیر محمد بخش ضامن سان گڈ

درگاه شریف جو مکمل دیک

چيائيندڙ پاران

هيءُ ڪتاب ”رسالو مرتضائي“ سنڌ جي عظيم ۽ نامياري شاعر منار فقير راجڙ جو ڪافي، مولود، مدح، غم نام، سوال نام، قيامت جو بيان، حب نامو ۽ بيتن تي مشتمل ڪلام جو مجموعو آهي، جنهن ۾ الله جل جلاله جي واکاڻ ۽ پنجن پاڪ جو ذڪر آهي.

منار فقير راجڙ جو شعر آفاقي ۽ الهامي آهي. سندس شاعريءَ جي زبان نهايت ئي سهڻي ۽ سباجهڙي آهي. جنهن کي هر خاص و عام آسانيءَ سان سمجهي ۽ پڙهي سگهي ٿو.

منار فقير راجڙ جو صوفياڻو تڪيو ڪپري جي ماڳ ”کاڻي“ ۾ آهي، تصوف جي هن سلسلي جو لاڳاپو سروري جماعت سان آهي، هن ”درگاه“ (منار فقير راجڙ) تي هر خميس يعني جمع جي رات تي سماع ۽ صوفيانه راڳ رهاڻ جي محفل لازمي طرح ٿيندي آهي. جتي صوفي راڳ سان حاضرین جو روح ريجھائين ٿا.

ڪلام منار فقير راجڙ ”رسالو مرتضائي“ جو پهريون ڇاپو جون 1928ع ۾ جنهن جو ٻيو ڇاپو 1987ع ۾ عقيدتمندن پاران ٻيهر ڇپرايو ويو. ڪلام جي اهميت ۽ افاديت کي نظر ۾ رکندي وري ٽيون ڀيرو هن رسالي کي سنڌي ادبي بورڊ پاران 2007ع ۾ ڇپرايو ويو، جنهن جو هاڻي هيءُ ٻيو ڇاپو پنهنجي ايامڪاريءَ ۾ ڇپيندي

دلي خوشي محسوس ڪري رهيو آهيان. جنهن لاءِ بورڊ جي
مانواري چيئرمين قبله جناب مخدوم جميل الزمان صاحب جن جو
دل جي گهرائين سان شڪرگذار آهيان، جنهن جي مفيد مشورن ۽
ذاتي دلچسپيءَ ڪري هي رسالو ڇپائيءَ جون منزلون آسانيءَ سان
طئي ڪندو اوهان جي هٿن تائين پهتو آهي.
اميد آهي ته تصوف جي عقيدت مندن جي حلقي، ڪلاسيڪي
شاعريءَ سان دلچسپي رکندڙن ۽ عام پڙهندڙن ۾ هيءُ ڪتاب پڙهيو،
پرجهيو ۽ ساراهيو ويندو.

الهڏتو وڳهيو

سيڪريٽري

20- ربيع الثاني 1435ھ

21- فيبروري 2014ع

برکت پريا لفظ

عالي جناب مخدوم محمد زمان صاحب 'طالب الموليٰ'

سجاده نشين درگاه سروري هالا نوان

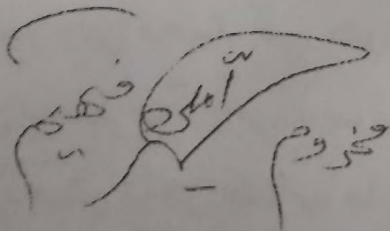
رسالو مرتضائي، منار فقير راجڙ جو اهو ڪلام آهي جنهن ۾ صرف پنجن تنن جو ذڪر آهي.

هن ڪتاب ۾ ڪافي، مولود، مدح، غم نام، سوال نام، قيامت جو بيان، حب نامون ۽ بيت شايع ٿيل آهن. انهن ۾ ان وقت جي مروج شاعري موجب رقت آميز انداز استعمال ڪيو ويو آهي.

هن کان اڳي منار فقير جو ڪلام رسالو رهنمائيءَ ۽ رسالو اصل خدائي شايع ٿيل آهن. هي سندس ڪلام جو ٽيون مجموعو آهي، جيڪو جون-1928ع ۾ جميعيت راءِ ولد صاحب راءِ، ديوان نارائڻداس ۽ پرتاب راءِ ولد شامنداس پيراني وارن، ڇپايو هو، جنهن ۾ نه رڳو ٻوليءَ جون چڪون آهن پر پروفن جون به گهڻيون غلطيون آهن. هن ڇاپي کي مرحوم ولي بخش فقير جي مشورن ۽ موجوده فقير ولي محمد جي ڪوشش سان پياري خان شر، سيد گل شاه، حاجي فيض محمد هنگورجي ۽ سرفراز راجڙ گڏجي وڏي عقيدت ۽ محنت سان ڇپايو آهي. جيئن ته هن ڪتاب جا پروف محترم نياز همايوني پڙهيا، جيڪو پاڻ به سنڌي زبان جو سٺو شاعر آهي. سندس محنت قابل تحسين آهي انهي ڪري به هن نئين ڇاپي ۾ پروف جون غلطيون گهٽ ۾ گهٽ آهن.

اميد آهي ته هي ڪتاب اهل سخن ۽ ڪافي گو شاعرن لاءِ سٺي سوکڙي ثابت ٿيندو.

رسالي مرتضائيءَ ۾ منار فقير جو اهو ڪلام آهي جيڪو پاڻ امام پاڪ جي شان ۾ ۽ واقعي ڪربلا تي لکيو اٿس. فقير منار کي مرشد جي محبت سان گڏ امام پاڪ جي محبت به نس نس ۾ سمايل هئي، جنهن جو اظهار سندس ڪلام ۾ نمايان نظر ايندو. هيءَ رسالو پهريون دفعو منار فقير جي حياتيءَ ۾ 1928ع ۾ ڇپيو ويو. دفعو 1987ع ۾ ڇپرايو ويو. هي ٽيون دفعو سنڌي ادبي بورڊ وارن ڇپرايو آهي. سنڌي ادبي بورڊ جي سيڪريٽري اعجاز احمد منگي ۽ اراڪين جي محنت يقينن قابلِ داد چڻبي اميد ته درگاه منار فقير تي موجود باقي مواد ڇپرائڻ ۾ به بورڊ پنهنجو ڪردار ادا ڪندو اسين فقير محمد بخش سندس خاندان ۽ منار فقير جي مڙني محبتين لاءِ دعاگو آهيون ته الله پاڪ کين فقير جي ڏسيل واٽ تي هلائي ڪامياب ڪري.

مخدوم محمد امين فهميم

سجاده نشين

درگاه غوث الحق مخدوم سرور نوح رح

15- مارچ 2007

وادي سنڌ جو مشهور و معروف الهامي شاعر
مننار فقير راجڙ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شڪرا دائي

رسالي مرتضائيءَ ۾ فقير منار سائين رحمۃ اللہ علیہ جن جو اهو ڪلام آهي، جيڪو پاڻ ڪربلا جي واقعي تي ۽ امام پاڪ جي شان ۾ چيو اٿن. جنهن ۾ ڪافيون، ڏهر يا بيت، مولود، مداحون، سي حرفي، سوال نامون ۽ قيامت جو بيان وغيره شامل آهن. هن رسالي کي پنجنيني يا شهنشاهي رسالو به چيو ويندو آهي. هيءُ رسالو پهريون دفعو 1928ع ۾ فقير سائين جي حياتيءَ ۾ پيرانيءَ جي سيئين جميعت راءِ ولد راءِ صاحب نارائنداس ۽ پرتاب راءِ ولد شامنداس جن چپايو، جيڪي سندس معتقد هئا ۽ ان وقت ٽئي رسالا، خدائي، رهنمائي ۽ مرتضائي چپايا هئائون. مرتضائي رسالي کي پنجنيني يا شهنشاهي به چئبو آهي. ٻيو دفعو گهڻي عرصي بعد وري 1987ع ۾ پياري خان شر ۽ غلام ڪريم شر جي ڪوشش سان چپجي منظر عام تي آيو، پر ڪافي عرصي کان پوءِ وري چپائڻ جي ضرورت محسوس ڪئي پئي وئي ۽ اهو ڪم سنڌي ادبي بورڊ وارن انتهائي خلوص سان ڪيو کين جس هجي. آءٌ انتهائي شڪرگذار آهيان قبل مرشدنا مخدوم امين فهم سائين جن جو سندن نوازش جي نظر رهندي آئي آهي، رهندي اچي ۽ انشاء الله تا وقت رهندي. آءٌ قبل جميل الزمان سائين جن جو به مشڪور آهيان سندن رهنمائي به اسان سان

هر وقت رهي آهي ۽ رهندي. ان سان گڏ آءٌ قبله مخدوم حبيب
 الله سائين ۽ قبله مخدوم نعمت الله سائين جن جو به
 احسانمند آهيان جو هن سڄي ڪم ۾ سندن ڀرپور ساٿ رهيو.
 سنڌي ادبي بورڊ جي سيڪريٽري صاحب ۽ شعبي ۽ ڪاميٽي
 جي ميمبرن جو به مشڪور آهيان جو سندن ذاتي دلچسپي
 سبب ئي هيءُ رسالو جلد ڇپجي سگهيو. آئون جناب گل حسن
 درس سروري صاحب ۽ محمد صادق درس جو به شڪريو بجا
 آڻيان ٿو جو سندن اٿڪ محنتن جوئي نتيجو آهي جو سڀ
 ڪم وقت سر ٿي سگهيو.

والسلام

فقير محمد بخش 'ضامن'

سجاده نشين درگاه حضرت منار فقير رحمۃ اللہ علیہ

27 ذوالقعد 1427 هـ، 19 ڊسمبر 2006 ع اڱارو

مخدوم حبيب الله سائين جو بنگلو، قاسم آباد حيدرآباد سنڌ

فقير محمد بخش ضامن سجاده نشين درگاه حضرت منار فقير راجڙ عليہ رحمۃ
فقير سائين جن جي دستار مبارڪ پهريل

رسالو مرتضائي (2)

سوانح حيات حضرت فقير منار سائين عليه رحمة

حضرت فقير منار سائين عليه رحمة جن اڄ کان اٽڪل ڏيڍ سو سال کن اڳ موجوده ڳوٺ کاڻي راڄڙ ۾ تولد ٿيا. سندن طبيعت ننڍي هوندي کان ئي فقيريءَ ڏي مائل هوندي هئي. سندن وڏا اصل کان ئي سرور نوح فقير عليه رحمة جن جا مريد هئا. مخدوم امين محمد سائين پکن ڌڻي عليه رحمة جن جڏهن پکن شريفن تي چلاڪشي ڪري واپس هالا شريف آيا ته جماعت گهڻي اچي گڏ ٿي پاڻ چوڪراڻي عمر جا هئا کين اشتياق ٿيو ته آئون اڄ ذڪر وٺان. حالانڪ ان ڏينهن ڪنهن کي به ذڪر ڪونه ٿي مليو. خليفو پراڻان هالا جو شاه صاحب هو پاڻ ان کي عرض ڪيائون ان سائين کي عرض ڪيو پاڻ فرمايائون ته اچي ذڪر ڏيون ٿا ان طرح ان ڏينهن فقط کين ئي ذڪر مليو. پاڻ جوانيءَ کي رسيا ته امين محمد سائين پکن ڌڻي عليه رحمة جن جو وصال ٿيو کين مرشد جي جدائيءَ جو وڏو صدمو رسيو ۽ پاڻ ملول رهڻ لڳا ان عرصي ۾ کين مجازي عشق جي چوٽ به لڳي پر ڪامل مرشد جي مهر نظر سان مجازي عشق حقيقيءَ جو روپ ورتو ۽ پاڻ شعر چوڻ لڳا ان دوران هڪ رات اثر مهل ڏسن ٿا ته امين محمد سائين جن گهوڙي تي اچن پيا پاڻ اٿي گهوڙو ورتئون سائين فرمايو ته فقير گهوڙو ڇڏي ڏيو، اوهين هيڏانهن اچو پاڻ هڪ پٺو ڪڍي چيائون ته پڙه، فقير سائين عرض ڪيو پڙهيل ڪونه آهيان پاڻ فرمايائون ته پڙه اسين ٿا پڙهايون اها هڪ ڪافي هئي جا پڙهائي وئي.

لاهي ويهه مَ لڏ، لاهه مَ لڏ، هل ته پهچين هوت کي.

(سڄي ڪافي رسالي خدائي ۾ موجود آهي.)

ڪافي پڙهائي جتي هينئر سندن درگاهه آهي ان جاءِ لاءِ فرمايائون ته هي اوهان جو مڪان آهي. گهٻرائبو ڪونه، اسين اوهان سان گڏ آهيون ۽ پاڻ روانا ٿيا صبح ٿيو ته فقير سائين جن پڙهيو به وڃن ۽ لکيو به وڃن ۽ اها ڪيفيت ٿي جو جيڪي زبان مبارڪ مان نڪري اهو ٿي پوي. پوءِ پاڻ ٻارهن سال کن سير و سفر ۾ گذاريائون سنڌ جي بزرگن ملتان تائين ۽ اجمير شريف تائين درگاهن تي حاضريون ڏنائون. کين امام پاڪ جي محبت ننڍي هوندي کان ئي

هئي. محرم شريف جا ڏينهن تمام غم ۾ گذاريندا هئا کين ڪافي دفعا امام
 پاڪ جي زيارت نصيب ٿي مثال طور هڪ واقعو ڏجي ٿو. هڪ دفعي پاڻ شهيد
 عبدالرحيم گرهوڙي عليه رحمة جي حاضري ڏئي موٽيا هڪ طالب به ساڻن گڏ
 هو واٽ تي رات پئجي وين اهو خاصخيلي قوم جو ڳوٺ هو. ان وقت ۾ هڪ
 وبا اچي پئي هئي جنهن سبب هزارين موت ٿيا هئا ماڻهو هڪٽڙا لاش دفنائڻي
 ايندا هئا ته پيا پيا هوندا هئا، پاڻ ان ڳوٺ مان ماڻهو سڏايائون. پيرائون نالي
 ڳوٺ جو چڱو مڙس نڪري آيو پاڻ ان کي چيائون ته مسافر آهيو رات
 رهنداسون ۽ ننگر به ڪبو. ان ٻڌايو ته هينئر سڄو ڳوٺ وبا ۾ ورتل آهي سڀ
 عورتون مرد سڪرات جي حالت ۾ آهن ان لاءِ ننگر جي معذرت باقي رات پلي
 رهو پاڻ اتي رهي پيا ڪجهه مهل کان پوءِ خواب جي نموني ڏسن ٿا ته چار
 ماڻهو آيا آهن ۽ اسان کي وٺي پيا وڃن. کين هڪ لائڊي ۾ ڇڏي اهي ماڻهو
 ويا هليا سامهون هڪ واٽ هئي جنهن تان ڪافي ماڻهو آيا ويا پي پاڻ انهن
 کان پڇيائون ته ڪٿان پيا اچو ته انهن چيو ته اوهان کي خبر ڪانهي ڇا. امام
 صاحب جن آيل آهن هو پريان سندن تنبو لڳل آهن اسين اتان پيا اچون پاڻ به
 اوڏانهن روانا ٿيا اتي وڃين ڏسن ته هڪ شاه صاحب آهي (اهو غالبن ڪپري
 تعلقي جوئي شاه صاحب هو فقير ولي بخش سائين جن نالو به وٺندا هئا)
 جيڪو ننگر پيو وڌائي شاه صاحب ساڻن مليو ۽ ٻڌايائين ته چڱو ٿيو اوهين
 اچي ويا. امام صاحب جن اوهان کي ياد پي ڪيو، هاڻ ڪجهه دير بيهو ته
 آئون فارغ ٿيان ته حاضري ٿو ڪرايان پاڻ اتي بيٺا ته هڪ آواز آيو ته اي فقير
 منار هڪ ڪلام ٻڌائي وڃ پاڻ اوڏانهن ڌيان ڏنائون ته شاه صاحب چين ته
 ايڏانهن ڌيان نه ڏيو ڪجهه مهل کان پوءِ وري ساڳيو آواز آيو شاه صاحب وري
 منع ڪين ڪجهه مهل کان پوءِ وري آواز آيو ته اي فقير منار اسم الله جو اٿئي
 ڪلام ٻڌائي وڃ شاه صاحب وري منع ڪئي ته پاڻ چيائون ته جيڪو به آواز
 آهي هاڻ ته اسم الله جو وڌو اٿن هاڻ ته اوڏانهن وڃبو ته شاه صاحب چين ته
 پوءِ پهرين حاضري ڪريو. پوءِ اوهان جي مرضي شاه صاحب اجازت وٺي کين
 اند ڇڏيو. پاڻ ڏسن ته امام حسين عليه السلام جن کٽ تي ويٺا آهن.
 ڪچهري لڳي پئي آهي پاڻ به قدم بوسي ڪري ويٺا. ڪچهري ڪري موڪلائڻ
 مهل پاڻ عرض ڪيائون ته هيئن سڏي ٿيا ان لاءِ ڇا ڪجي ته امام پاڪ جن

فرمايو، ته فقير اهي شيطان آهن اڄڪله جيڪا ويا پئي آهي سا انهن جي ڪري آهي اسان هتي انهن شيطانن کي پڪڙڻ لاءِ ڪئمپ هڻي اٿئون. ڪجهه پڪڙيا آهن باقي پڪڙيا. فقير صاحب جن عرض ڪيو ته قبله سڏڻ سان گڏ اسر الله جو وڌو اٿن، پاڻ فرمايائون ته پوءِ نيڪ آهي پر ڪجهه ترسو ائين فرمائي ڪاغذ قلم گهرايائون ان تي ڪجهه لفظ لکي فقير سائين جن کي سڏي ساڄي ٻانهن ۾ ٻڌي فرمايائون ته هاڻ پلي وڃو هاڻ اوهان محفوظ آهيو، ڪو نقصان نٿو پهچي سگهي. پوءِ پاڻ ان سڏڻ واري طرف پاسي ۾ ئي لڳل تنبوءَ ڏي ويا اتي ڏسن ته واقعي شيطان آهن جيڪي ٻڌا پيا آهن زنجيرن سان اتي پهتا ته وري اک کلي پين ۽ گڏ جيڪو طالب هئڻ ان کي چيائون ته پيرائي کي سڏ ڪر پيرائي کان پڇيائون ته هت ڪو ڪاغذ قلم ملندو ان ٻڌايو ته هڪ وائڻي جو هٿ آهي ان کان ملي ويندو سواتان وٺي آيو ڳوٺ ۾ جيترا ماڻهو بيمار هئا اوترا پرچا ٺاهي انهن تي امام پاڪ جيڪي اکر لکي کين ٻڌا هئا اهي لکي انهن کي ڏنائون ته پنهنجي گهر جي پاتين کان ٻڌڻ شروع ڪر ۽ سڀني بيمارن کي ٻڌ. هو سڄي ڳوٺ ۾ ٻڌي واپس اچي ته سندس پاتي بلڪل نيڪ ويٺا آهن، تن چيو ته هي ڪهڙو جادو ٿي ويو اسين ته سڪرات ۾ هئاسون هاڻ ته مٿي ۾ سور به ڪونه رهيو آهي. پيرائي چين ته جنهن جي ڪري نيڪ ٿيا آهيو هاڻ اتي ان جي خدمت ڪريو ان طرح اهو خاصخيلي جو ڳوٺ ۽ ان ڪري پيا خاصخيلي به سندن معتقد ٿي پيا جن سان ڪافي وقت تعلق هلندو آيو. اڃا به ڪن گهرن سان هلندو اچي، ان طرح پيا به واقعا آهن. محرم شريف جي پهرئين کان وٺي ماڻهو ايندا ويندا هئا. 10 تاريخ تي ٻڌجي ٿو ته ٽيهه چاليهه ڏيڳين تائين ننگر هلندو هو. پهرين محرم کان ٽيجهي جي نياز تائين پاڻ تمام غم ۾ گذاريندا هئا مرثيه خواني به ٿيندي هئي.

هڪ دفعي 10 تاريخ محرم شريف تي ننگر هليو پي پاڻ پنهنجي پاٿاريءَ تي ويٺا هئا سياري ۾ مچ تي اتر طرف سندن پاٿاري هوندي هئي ۽ اولهه طرف ڪنهن به آيل سادات جي پاٿاري هوندي هئي، باقي لائڊيءَ ۾ پيا ماڻهو ويهندا هئا هڪ شاھ صاحب آيل هو جيڪو پنهنجي پاٿاريءَ تي ويٺو هو ته ڪم واري ماڻهن مان ڪنهن اچي کين آهستي ٻڌايو ته سائين سامان ڪٿي پيو آهي، ائين قدرتي ٿيڻو هوندو ته اڳ ۾ ڪڏهن ڪونه ٿيو اهو چوڻ شاھ

صاحب به ٻڌي ورتو ۽ فقير سائين کي چيائين ته سائين مون کي اجازت ملي ته
 ننگر جو بندوبست آئون ڪريان. پاڻ چيائون ته شاھ صاحب اوهان تڪليف نه
 ڪريو انتظام ٿي ويندو. پر شاھ صاحب زور ڀريو ته پاڻ اجازت ڏئون شاھ
 صاحب ٻئيءَ تي آيو. هڪ ڊيگ جو سامان بچيل هو اها ڊيگ رڌايائين ماڻهو
 اڃا به ڏھ پنڊهن ڊيگين جا رهيل هئا. شاھ صاحب ڊيگ تي ڪپڙو ڏئي
 وڌائڻ شروع ڪيائين ماڻهو ڪارائيندا ويا سڀ ماڻهو ڪاڻي ويا. ڪم وارن به
 کاڌو جڏهن سڀني ڪاڻي بس ڪئي ته شاھ صاحب اٿيو. ۽ ڊيگ تان ڪپڙو
 لاهين ته صرف هڪ ڪٽجي وڌ ٿي آهي باقي ڊيگ پري پئي آهي. اهڙا اهڙا
 ماڻهو سندن ڪچهريءَ ۾ شامل هوندا هئا. جو چڻ رهيل ماڻهن کي سڌو امام
 جي ننگر مان وٺي ڪارائي ڇڏيائون. ۽ اهو برڪت جو اثر اڄ تائين هلندو اچي ۽
 هلندو رهندو. پاڻ پنهنجو قبو ۽ مسجد شريف ۽ پنهنجي قبر مبارڪ پاڻ
 ٺهرايائون رمضان المبارڪ جي عيد پڙهي سڀني عزيز و اقارب کي درگاهه تي
 وٺي اچي ٻڌايائون ته هي اسان جي آخري آرامگاهه آهي. اسين باقي اوهان وٽ
 ڏھ ڏينهن آهيون ته سندن پائيتي حاجي مير حسين چيو ته سائين اوهان ته نيڪ
 ناک آهيو اهڙيون ڳالهيون چو ٿا ڪريو ته پاڻ مسڪرائي فرمايائون ابا اسان
 کي پنهنجي ملڪ وڃڻ جي خوشي آهي. اسان الله سائينءَ کان گهري ته محرم
 شريف جي ڏهين تاريخ هئي سو تاريخ ڏهين ملي آهي باقي مهينو شوال جو
 مليو آهي. ان طرح پاڻ 10 شوال 1353ھ 16 جنوري 1935ع هن دارالفانيءَ مان
 دارالبقا ڏي اسهيا.

پاڻ پنهنجي هڪ مرثيي ۾ فرمائن ٿا ته:

ماه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان.

حب رکي حسين ڏي، روئندي هتان راهي ٿيان.

کين هڪ فرزند هو فقير پير بخش جيڪو عين جوانيءَ ۾ ئي پنهنجا ٻه

ننڍڙا پٽ فقير ولي بخش ۽ فقير قبول محمد ڇڏي وصال ڪري ويو.

پاڻ پنهنجن پوٽن جي تربيت ڪيائون کين نپاڻي وڏو ڪيائون ۽

سندن اولاد ڏنائون. فقير سائين جي وفات بعد سندن پوٽو فقير ولي بخش

سائين عليه رحمة جن سجاده نشين ٿيا. جيڪي هڪ ڪامل فقير ٿي

گذريا آهن. قبي ۽ مسجد شريف کان سواءِ باقي درگاهه شريف تي جيڪو

به تعميراتي ڪم ٿيل آهي، سو گهڻي ڀاڱي سڀ سندن رياضت جو ثمر آهي. پاڻ محرم شريف جا ڏينهن چاهي ميلو، مرشدن جي حاضري مهمانن سان رهائيون، فقير جي حبدارن سان ناهڻ يا مڪان جي خدمت، هر ڪم ۾ اڳرا رهيا ۽ وڏا مثال قائم ڪيائون فقيريءَ ۾ اميري ڪيائون جنهن هڪ دفعو ساڻن ڪچهري ڪئي ان کي ساري عمر ڪونه وساريندا سندن مفصل سوانح حيات ۽ شعر سندن رسالي ”پرين تنهنجيءَ پياس ۾“ ۾ موجود آهي، جيڪو منار فقير اڪيڊمي طرفان 1999ع ۾ شايع ٿيو آهي. فقير ولي بخش سائين عليه رحمة جن تاريخ 29 محرم الحرام 1404ھ 5 نومبر 1983ع ڇنڇر رات راه رباني ورتائون.

سندن مرثين پڙهڻ جو انداز اڃان نٿو وسري سڄي مجمعي جي اک آلي هوندي هئي ۽ پاڻ ڏکڻ تسبيح جيڪا 10 محرم جي صبح جو درگاه تي ٿيندي آهي ان ۾ سماع ۾ ملائي مرتضائي رسالي جو هڪ ٻه ڪافيون پڙهندا هئا، هلندي سماع ۾ اهو انداز وري ڪنهن کان نه ٻڌو ويو. سندن شعر مان هن ڪتاب جي مناسبت سان سندن ٻه ڪافيون هتي ڏجن ٿيون:

ڪافي

- ٿل: علي شاه مردان شير خدا تون، هوئج گڏ هميشه ٿيڃ ناجدا تون.
1. تون هين حق حيدر علي شاه صندر، ڪنبائي قلعو ٿو ڪٽيو ڪوٽ خيبر
مٿان مير محمد فائق فدا تون.
2. ڏيو تندرستي توحيد توڪل، ڪر معاف مون تان مڙهي مير مشڪل.
آهين شاه شاهن، ناهين گدا تون.
3. ڏيو حب حسين جي مونکي هر دم، دنيا دين جا سڀ پورا ڪريو ڪر
۽ مون کي ميل مرسل، نورالهدا تون.
4. آهين وير وارث ولايت جو والي، اسين آهيون تنهنجا آلي موالِي
ڪرين پير پوري، من جي مڏا تون.
5. ولي بخش آهي تنهنجي در سوالِي، وريو ڪونه توکان ڪڏهن ڪونه خالي
سخي شاه آهين، سيد سن سدا تون.

ڪافي 2

- ٿل: رک هر دم حب حسين سندي، تنهن وارث واليءَ ڪوئين سندي.
1. جنهن جو بابو علي ۽ نانو نبي، تنهنجي وصف بي ڪهڙي ڪبي،
جنهن رضا سڀ مڃي ري، ڏس بي حياتي شمر لعين سندي.
2. جي پانئين ته راضي الله ٿئي، منو مير محمد شاه ٿئي
عين آل علي فقراھ ٿئي، ته وٺ دامن دوست دارين سندي.
3. چئو يا حسين ۽ چئو يا علي، سڀ نبي چون ٿا غوث ولي،
ته حب حسين جي آهي پلي، تنهن سيد صاف سقلعين سندي.
4. ولي بخش ڪيم وسارج تون، پيو هر دم غم ۾ گذارج تون،
سردار سيد کي سارج تون، رک طلب تنهن طرفين سندي.

ڪافي 3

- ٿل: ڪريو مومن ماتام مهندار سندن، هر دم حسين سردار سندن.
1. ڇا خون حسين جو برکت ٿي، صلوات سيد تي رحمت ٿي،
قاتل حسين جي تي لعنت ٿي، جو دشمن ٿيو دلدار سندن.
2. جنهن کي غم حسين جو ناهي اصل، سو ته يزد جو آهي نسل،
بي حيا بچڙو بلڪل، ٿيو دوزخ مڪان تنهن مردار سندن.
3. جيڪي حب حسين جي ٿا رکن، پروانه ٿي پڙ ۾ پڇن،
ڪهڙي قيامت آ ڪاڻ تن، جن غم آهي غمخوار سندن.
4. آئون سو صلواتون سلام چوان، مٿي آل نبيءَ امام چوان
جنهن کي پيئي جهان انعام چوان، آهيان طالب تنهنجا تاجدار سندن.
5. امامن لاءِ او ساريان، انهي غم ۾ شال گذاريان
هنجهون هڻ هڻ هميشه هاريان، ٿيندا پوش پناه پينار سندن.
6. علي اڪبر شاه هو همشڪل، محمد منو جيئن ڄڻ مرسل
سو به ڪفارن کي قتل، پوئو علي، چنڊ ڪرار سندن.

7. علي اصغر شاه صغير سان، ڪئي ڪيڏي موڙين مير سان،
سوءِ شهيد ڪيائون تير سان، اولاد اڙين آڌار سئو.
8. حامي حسيني يار هو، گوهر غازي غمثار هو،
سورهيه سپه سالار هو، تنهن عباس علمدار سئو.
9. آئي نائين محرم ماهه جي، سجين سيج رهي قاسم شاهه جي،
اچي مرضي ٿي اها الله جي، ڪريان ڪهڙو بيان ڦريدار سئو.
10. هلي حر آيو منجهان قرب ڪاهي، سڀ سورهيه سانگا سر جا لاهي،
چيائين سر صدق سو وار آهي، تنهن قول پارو اقرار سئو.
11. سڀ هئا بهادر باوفا، سرتي سئون ڪيڏي جفا،
تي شان ان جي ۾ شفا، ڏيندا دان مون کي ڏيدار سئو.
12. ولي بخش تي اهي وڙڪندا، جو ڏيدار لاءِ آهي سوالي سندا،
پوري ڪندا اها من جي مڏا، اهو چوڻ آهي محب منار سئو.

فقير ولي بخش سائين عليه رحمة جن جي وصال بعد سندن اڪيلو
فرزند فقير ولي محمد سائين عليه رحمة جن درگاه جا سجاده نشين ٿيا. کين
پنهنجي والد سان بي انتها محبت هئي پاڻ سندن جدائي برداشت ڪري نه
سگهيا، ۽ ڏيڍ سال کن جي قليل عرصي ۾ ئي تاريخ 25 رجب 1405ھ 17
اپريل 1985ع تي وصال ڪيائون کين اسين تي فرزند آهيون. فقير محمد بخش
'ضامن'، فقير لطف علي، فقير خادم علي، مون کي پنجن فرزندن جو اولاد
آهي، (1) فقير ولي بخش (2) فقير ولي محمد (3) فقير اعجاز علي (4)
فقير فياض علي (5) فقير محمد طلح عرف فقير رياض علي. لطف علي فقير
کي ٻه فرزند فقير اياز علي ۽ فقير عرفان علي آهن. امام پاڪ جا مڙئي حيدر
اسان مڙني لاءِ دعاگو رهن ته الله سائين اسان کي ڪامياب ڪري ۽ امام پاڪ
جي سچي حب نصيب ڪري، آخر ۾ آئون مرشدنا قبله مخدوم محمد امين
فهيم سائين جن کي عرض ڪندس ته پاڻ ان خاص نظر ڪرم سان نوازين،
جيڪا وڏن کان وٺي ٿيندي آهي ۽ خاص دعا ڪن ته اسين فقير جا سچا
بهاريدار ٿيون الله سائين فقير سائين جي نقش قدم تي هلڻ جي توفيق عطا
فرمائي. اسين جيڪي ڪجهه به آهيون سو سڀ پنهنجي مرشد ۽ امام پاڪ جي
خاص عنايتن جي طفيل آهيون، جيڪي وقت به وقت ٿينديون آيون آهن.

ٿينديون اچن ۽ انشاء الله تا قيامت رهنديون. جيئن فقير سائين جي هڪ ڪافي آهي ته:

ڪوئي پاڻ وٺي ڪنهن کي پرني ته اهو اڻکي ۾ ان کي نه ڇڏي
هوند هر حال ۾ سو همراه ٿئي، اهو جيترو جوان حيات جئي
ته به سام سنڌي ڪنهن کي نه ڏئي، توڙي سوليءَ تي بادشاه سڏي.
مون 1989ع کان باقاعده شاعري ڪرڻ شروع ڪئي آهي ۽ شعر جي
ڪافي صنفن تي لکيو آهي. ڪتاب جي مناسبت سان هتي پنهنجيون به
ڪافيون آخر ۾ ڏيون. منهنجي مڙني اهل علم حضرات کي گذارش آهي ته
رسالي ۾ ڪي ڪميون رهيون هجن يا ڪي تجويزون هجن ته آگاه ڪندا جيئن
آئيندي چاڀي ۾ خيال رکي سگهجي.

سرور ٿو سائين ٿئي، ساڻ مداحي منار
جنهن کي حب حضرت نوح فقير جي، تن ۾ آهي تار
بي حب حضرت حسين جي، هجي منجهه وجود جي وار وار
يا پرور پاڪ دگار، اهي آسون اميدون پڄاڻين

اهي ئي آسون اميدون پڄاڻين، منهنجن پوئن پڙ پوئن
سي سدا هجن سنرا ۽ جڳ ۾ شال جيئن
اميدون اولاد جون شاديون اڪين ڏسن
هجن هدايت پريا، منجهان مومنن
چڱيءَ نيت چون، ڪلمون محمد ”صلعم“ مير تي.

فقير محمد بخش ضامن

ڪافي

- ٿل: ٿي مدد مشڪلڪشا، مشڪل مڙئي آسان ڪر.
درد ٿيا دل ۾ گهڻا، دارون سگهو درمان ڪر.
1. عرض ڪير ٻانهون ٻڌي، سگهڙو سڻين لهه سار تون،
اي عيبدارن جا اجهه، مون تي اهو احسان ڪر.
2. حال منهنجي جي حقيقت، معلوم توکي آ مڙئي،
دشمنن تي دهشت سان. هيڪر اچي دهمان ڪر.

3. سڀ مخالف مات ڪر، ٿا خارجي جيڪي ڪسن
هٿ هٿ حمايت مون سنڌي، هاڻ علي الاعلان ڪر.
4. ٿي جلد واهرو وسيلو، ڪانه توريءَ ڪا ڳلي،
مهر ضامن تي ڪري، امداد عالي شان ڪر.

ڪافي 2

- ٿل: تڏهن ڳوڙها اکين مان ڏاڍا ڳڙن، جڏهن ڪريلا جون گهڙيون ياد پون.
1. هو شان شاهي حسنين جو، ثاني سندس نه ڪو ٿيو،
هيڏو انهيءَ تي قيس ڪيو، ناحق اچي تن ظالمن.
2. ڪوفين کي هئي دل ۾ دغا، واعداءَ ڪري ٿيا بي وفا،
هاڻ تن تي سوؤ سوؤ دفعا، ٿا مومن مڙئي لعنت مجن.
3. يزيد ۽ مروان ٻئي، ٿيو شمر سو شيطان پي،
۽ طرفدار ان جا سڀئي، شل دوزخ سندنو ٻارڻ ٿين.
4. جن هو امام کي رنجائيو، ڪريلا جو قيس ڪرائيو،
انهن کي ملائڪ ورائيو، ٿا باهه ۾ هر هر هڻن.
5. مومن اها ٻڌيو خبر، ڏينهن راتيون هارين جر،
ٿين پاڻ کان ٿا بي خبر، دل ۾ درد جا دونها دڪن.
6. اها آس آهي من ۾ مدام، ڪن من غلامن جو غلام،
ڪريان عرض ٿو صبح و شام، شل ضامن اها امداد ڪن.

خادم الفقراه

فقير محمد بخش 'ضامن'

سجاده نشين درگاه حضرت منار فقير سائين رحمۃ اللہ علیہ

ڪاٿي P.O تعلقه ڪپرو ضلعو سانگهڙ سنڌ

ڪلياڻ

ٿله:

حق الله، حق محمد ميان، حق جو نور ٿيو نروار.

1- حديثون پنجتن جي باب، چيون حضرت نبي جناب،

پاڪدامن جو منجهه حشر حساب، ٿيندو احسان مٿي سنار.

2- اول "امام علي" اظهار، پيو "امام حسن" حقدار،

ٿيون "امام حسين" سردار، چوٿون "عابدين" سچو سچيار.

3- پنجون حضرت "محمد باقر"، چهون "جعفر صادق" سرور،

ستون "موسيٰ" كاظم منور، ۽ اٺون "علي رضا" اظهار.

4- نائون "حضرت تقی" امام، ڏهون نرمال "نقی" جو نام،

يارهون "عسکر" عليه السلام، ۽ ٻارهون "مهدي" ملڪ مختيار.

5- جيڪي ٿيا غلام سندن گولا، لڻا پوئن مٿان پولا،

سي آهن منهنجا اڃها اول، هيءُ تومدح سندن چوي "منار".

ٿله:

1- "محمد" يا "علي حيدر"، ۽ "حسن" "حسين" ياد ڪرتون،

"زين العابدین" ۽ "باقر"، رکنج جيءَ جان ۾ "جعفر"،

2- "موسيٰ" كاظم "منو منور"، سي دلئون دن رين ياد ڪرتون،

۽ "علي رضا" اڪمل ڪي، "تقی"، "نقی" نرمال ڪي.

3- "عسکر" مير مڪمل ڪي، اهي والي ڪونين ياد ڪرتون،

"مهدي" امام "رک من ۾"، طلب ڪر تات تنهن جي تن ۾،

4- ايندو اخير جي سن ۾، سو اڃا ريندڙ عين ياد ڪرتون،

تون رک "منار" حب تن ڏي، علي جو دستار آيو جن ڏي.

ٻيا ئي غير ڪي ٻن ڏي، ٻي وڃائي ساري غين ياد ڪرتون.

خدا جي ڪارخاني ۾، عليءَ جي مختيار ڪاري آ

ٿله:

1- مدت منهنجي علي الله، ڪرم الله وجهه الله،

خدا جو شير اسد الله جنهن جي دل دل تي سوازي آ.

2- حمايت هي علي حيدر، ساقي جيڪو حوض هي ڪوٽر،

ڪٿيو جنهن ڪوٽ هو خير، تنهن جي فتحداري آ.

3- خبر هن حال منهنجي جي، اندر احوال منهنجي جي

گذر ۽ خيال منهنجي جي، تنهن ڪي معلوم ساري آ.

4- تنهن جي مڃي "منار" غلامي ٿو. موليٰ علي جي مدامي ٿو.
ڪري سيد جي سلامي ٿو. ٻولي ٻانهن برداري آ.

- ٿله: حسن حسين پٽ حيدر، مون کي موليٰ ملائيندو!
- 1- ٿيان ٻانهون اڳيان تن جي، ادب ۾ آءُ امان جي،
الله سائين هٿان ان جي، ڪڏه ڪوثر پلائيندو.
 - 2- مون کي آهي طلب ڏهون تن، ڏسان من شال کي پرين،
الله ڏيندوم سڪ سندين، انهيءَ حب ۾ هلائيندو.
 - 3- شيطاني شر ڪنان مالڪ، رکي وٺدم خدا خالق،
جي ڪم ابليس سان تعلق، مالڪ ان کان بچائيندو.
 - 4- مطيع "منار" آهي جن جو، طالب تحقيق ٿيو تن جو،
سڪندڙ سونهن سندين جو، الله آسون بچائيندو.

ڪلياڻ: تار چٽچل

- ٿله: يا شهنشاه شير خدا، ٿيءَ مدت دل دل جا سوار.
- 1- يا علي موليٰ علي! منهنجي تو بغير ناهي ڳلي،
لافتيٰ الا علي لاسيف الا ذوالفقار.
 - 2- شاه تون، درياه تون، علي ولي الله تون،
هر انبياء همراه تون، ننگڙو سڃاڻج نامدار!
 - 3- مون غرض ڪر غمناڪ جو، تون صاحب لولاڪ جو،
تون هٿ آهين حق پاڪ جو، اي ساقی ڪوثر مختيار!
 - 4- مون آزي عرضدار جي، تون سڻ سدا پينار جي،
اچي ماڙ ٿي "منار" جي، يا حضرت حيدر ڪرار!

- ٿله: مون کي ڏي مدد موليٰ علي، سائين واسطي الله جي.
- 1- دل دل جو آهين هسوار تون، ۽ حيدر ڪرار تون،
منهنجو ٿي اچي آڌار تون، نياز رسول الله جي.
 - 2- انمين کي توهو اُجارو، اسلام ظاهر ڪاريو،
ڪل ڪفر تو ماريو، ساڻ هڪل هيبت الله جي.

- 3- تو سڀاڻو سبحان ڪي، ڏنڻي عقيدو ايمان ڪي
تو ڪنڀايو ڪفران ڪي، آڻي رند بيهاريئي راهه جي
-4- تون ڏي مدد "منار" ڪي، تنهنجي پاڻ پٽ مڱهار ڪي
پنهنجي در سندي پينار ڪي، محابي محمد شاهه جي

ٿله: رب! شهادت ڪر نصيب، مون ڪي نيت يا حسين،

- 1- يا خدا! سڻ سوال تون، ۽ سوال سڻ ڪر پال تون،
مون ڪي ڏي حلاجي حال تون، حرمت حضرت ڪونين،
-2- عاشقن جي مطابعت، سا بخش هادي! مون هدايت،
ڪر نصيب سا نعامت، پيا گهران ٿو ڪاڄ ڪين،
-3- ڏي شهادت ڪر پلاڻي، سڻ عرض منهنجو الاهي!
۽ پال ڪراها پلاڻي، ته مهند مَرڪن منهنجا نين،
-4- سڻ عرض "منار" جو، اڄ مون عيبندار جو،
مقصد اهو پينار جو، سائين! سڻ هدا سندير سين،

تلنگ: تار ڪلواڙو

ٿله: حسنين جو ٿي حُبدار مومن! حسنين جو ٿي حُبدار،
ته مُرڪين پوءِ سياڻي محشر ۾.

- 1- جو دشمن مير حسين جو منڪر، تنهن تي قهار ٿيندو رب قادر،
پيندس ڪين ضمان پيغمبر، تنهن ڪي ٿا ڪوئن لقب ڪفار مومن،
تنهن ڪي ٿا ڪوئن لقب ڪفار، اُن جي جهنم جاءِ سڙي ٿو سقر ۾.
-2- جنهن ڪي حُب حسنين جي آهي، تنهن لاءِ دوزخ جو نالو ٿي ناهي،
اُٿو جاءِ جنت فردوس ۾ ناهي، ڪراهو يقين اعتبار مومن!
ڪراهو يقين اعتبار، وسهڃ پاڪ خدا پرور ۾.
-3- جڏهن مخفي مام الله جي آئي، تڏهن شاهه حسين شهادت پائي،
سا هٿ ڪيائين سوغات بقائي، اهو به عبرت جو اسرار مومن!
اهو به عبرت جو اسرار، ٿيو ذاتي ذات هڪ ئي نور نظر ۾.
-4- ٿي "منار" اصل انهن جو، سڪندڙ پياسي پنج تن جو،
سوالي رهه ديدار سندن جو، ٿي ظاهر باطن زوار مومن!
ٿي ظاهر باطن زوار، ته ڪندڻي لائق، رڪندڻي پنهنجي لشڪر ۾

الله: مون کي من ۾ آس مدام، سائين! مون کي من ۾ آس مدام.
تي حيدر حسين جي، هجان لشکر ۾.

1- انا احمد بلا ميسي، روحڪ روحڪي دمڪ دمڪي،

لحمڪ لحمڪي، جسمڪ جسمڪي، ان جو جدا جدا ڌريل نام، سائين!
ان جو جدا جدا ڌريل نام، هونئن هڪڙو حق ڏس ته حديث اڪر ۾.

2- حق ذات مان ذات ظهور ٿياسي، موليٰ وٽ منظور ٿياسي،

حق نور منجهان نيج نور ٿياسي، آهن ان تي صلوات سلام سائين!
آهن ان تي صلوات سلام، جي پنجشي پاڻ پهريائين چادر ۾.

3- حيدر حسين جي تي رحمت الله جي، بغضدار حسين جي تي لعنت الله جي،

سچي سا حديث رسول الله جي، اهو نبي ڪريم جو ڪلام، سائين!
اهو نبي ڪريم جو ڪلام، ويسه آندم پيغمبر ۾.

4- ڪي صاحب ڪن جا پير پيارا، ڪي صاحب ڪن جا آهن سردارا،

شايد هوندا ان حاڪمن ڏي آهي حيدارا، آهي منهنجو محبوب امام سائين.
آهي منهنجو محبوب امام، جو ٿيڙو شهيد ڪربلا جي سفر ۾.

5- چئي ”منار“ مراد اهائي، آهي منهنجي ويسه واري اعتقاد اهائي،

من بخشي امام امداد اهائي، آڏي گذاريان سندس غلام سائين!
آڏي گذاريان سندس غلام، توڙي هتي، توڙي هتي محشر ۾.

الله: حسن حسين جي لاءِ هاءِ، ميان حسن حسين جي لاءِ،

ڪرڻ سر قربان مناسب.

1- جنهن کي حب حسين جي ناهي، اهو آدم انسان به ناهي،

اهو اولاد يزيد جو آهي، جي پڙهي قرآن سڻاءِ هاءِ ميان!
جي پڙهي قرآن سڻاءِ، ته به چوڻ نه تنهن کي مسلمان مناسب.

2- هنجهنون مير حسين لاءِ هارج، سور سيد جو ڪيم وسارج،

غير انهيءَ ۾ گوشت ڳجارج، آب اڪين مان وهاءِ اهائ ميان!
آب اڪين مان وهاءِ، ڪرڻ اهو ارمان مناسب.

- 3- صدق شاه حسين تان تجي، ساه پساه ليٽ تنهن ڏجي،
پيالو شهادت وارو پئجي، سر اوڏهون اجله هاءِ ميان
سر اوڏهون اجله، ٿيڻ پتنگ پروان مناسب.
4- اي "منارا" مڙد جي ٿيڙا، سي پڙا ٿي پڙا پيڙا،
حيف حياتي، جا هي ڏينها، جيئن نه توکي جڳا، هاءِ ميان
جيئن نه توکي جڳا، ڇڏڻ هي جهان مناسب.

ٿله: هن مهل ۾ موٽي علي علي سائين! هن مهل ۾ موٽي علي
اچي مشڪل ڪاٽ مون مسڪين جو.

- 1- ٿا ڪسن خارج هيل هچارا، ٿي پستي پٺ پنهنجي تون سڳ پارا،
آه ٿي، هتي تو حيدر ڌارا ٿو ڳوليان ڪانه ڳلي ڳلي سائين!
ٿو ڳوليان ڪانه ڳلي، تون آهين ڏٺي ۽ مالڪ، رسول جي دين جو.
2- مون کي آجهو اولو اوٽ اوهان جي، تاري اتر تحقيق توهان جي!
تون سيڪنهن اوکي ويل اسان جي، ٿي واهر وارث ولي ولي سائين!
ٿي واهر وارث ولي، مون کي تو منجهه ويسه دل جي يقين جو.
3- جو تنهنجي دروازي جي سڳ جو دشمن، رکي رقيب جو ظالم ٿو ظن
سو ڪر پسم تر ٿي ٿي رهڙن، تنهن هن ٽڙيل کي تلي تلي سائين!
تنهن هن ٽڙيل کي تلي، ته لهي غم مون ويچاري غمگين جو.
4- تنهنجي ميراثي، مڱهار جي، پينوءَ ويچاري، پٽ پان پينار جي،
۽ هاڻ هتي پوءِ مهڻد "منار" جي، ڪر سیکا ساعت پلي پلي سائين!
ڪر سیکا ساعت پلي، ٿو آهي لفظ چوان آمين جو.

ٿله: هتي هتي مير حسين جي ماتر ڪئون،
ديءَ ملڪ روون انسان سوين.

- 1- شمر لعين، بي ايمان نادان آهي، جنهن شاه حسين شهيد ڪيو،
تنهن کي لعنت ٿا لک ملڪ ڏين، منجهه فلڪ سڀ ڪنهن آسمان سوين.
2- ڪريلا جو هنگام قيام ڏسي، هتي هتي حورن ڪيو هو ماتام ادا،
سارا انبيا نبي منجهه بهشت جنت، اهو غم ٿا رکن غلمان سوين.

- 3- محمد مير موسيٰ نبي ڪليم الله، ابراهيم ۽ نوح نبي الله،
ڪن ٿا گريو غم، رت روز روون، حضرت آدم ڪيا ارمان سوين،
4- چئي ”منار“ سو وار صدقي، جند جان قربان شهيدن تان،
ان سور ڪنئون، لک پور پون، مون کي قلب هينئڙي ۾ ڪان سوين.

- ٿله: هيءَ هيءَ نيت امام حسين جي، سر پنهنجو ڏيڻ مناسب يار اٿئي،
1- چڏ حرص دنيا جي هوس کي، چڏ لذت سڪن جي سانگن کي،
طالب موليٰ جو مذكر، ايءَ حديث چئي سردار اٿئي،
2- عاشق مرڻ قبول ڪري، آيا پرت منجهان پنهنجا پير پري،
پوءِ مرد اهي منظور ٿيا، جن جا سوريءَ تي سر ڌار اٿئي،
3- اڄ تون! رضا منجهه راضي ٿيءَ ڪٿي پتنگ بهادر غازي ٿي،
جي تون منو سر ساهه ڪندون، تان پوءِ محبت منجهه ميار اٿئي،
4- وقت ويل هٿ ڪين اچي، ڪو ڪروڙ پدم لک سو خرچي،
جنهن ۾ تنهنجو رنگ صاف رچي، اها مهل اها ”منار“ اٿئي.

تار چٽچل

ڪيڏارو

ڪندو بات بندو چا بيان جي،

ٿله:

شهيد شاه حسين جي شان جي.

- 1- ڪا جا ڏٺيءَ ڪوئين جي، ثابت سيد ثقلين جي،
حق ۾ حسن ۽ حسين جي، تعريف ڪيل جلشان جي،
2- هو ذاتي مليل ذات ۾، اعليٰ ارض السماوات ۾،
جنهن جي عزت ڪل آيات ۾، هلي معنيٰ ڏسو قرآن جي،
3- جڏهين ايندي ويل قيام جي، تڏهين اک اٿي عام جي،
پوءِ ڏسندا عزت امام جي، جڏهين ٿيندي مهل ميزان جي،
4- اُن جا چونڊو مناقبا ”منار“ چا، چونڊو سارو جڳت سنار چا،
ڪندا شاعر ٿي شمار چا، جن جي طاقت ناهي ڪا زبان جي.

ڪر غم حسين امام جو، جو پيارو محمد چام جو،

ٿله:

- 1- جنهن جو غم حضرت رسول کي، تنهن موليٰ جي مقبول کي،
ڏک يبيءَ پاڪ بتول کي، اهي ڪاڙهو روز قيام جو.

- 2 جنهن لاءِ حوروں ڀريون هيءَ هيءَ چون. رت روز واتو ڏينهن رڻن،
سارا انبياءِ ارمان ڪن، ڪن ملڪ هل مائام جو.
-3 پنهنجي دل ڪجانءِ درياف ۾، تـ مالڪ چيو آهي مصحف ۾،
ڇتندو عالم سندس اوصاف ۾، مون کي ڪم رب جي ڪلام جو.
-4 اي ”منار“ تون جيتوڻيڪ جيئن، تـ گهـر الله وٽان ائين،
۽ پوءِ پاڙيسي من ٿيڻ، تنهن ڪريلا جي مقام جو.

- ٿلهه: تڏهين دل اندر فرياد ٿئي، جڏهين ڪريلا جو ڏينهن ياد ٿئي.
-1 جهڙو اڻڪي حُسينُ سان هئي، تهڙي نه سختي ڪنهن سئي،
اهڙي روئڻ رُج ۾ رهي، نابي عدل بي داد ٿئي.
-2 جي مير محمد جا منا، هئا ڏيهه ساري جڳ ڏنا،
تيئن ڪل نه ڪي ڪونڌر ڪُنا، تيئن ڪو نابقيلو باند ٿئي.
-3 اڃا هئي هئي پيو ڪريان هتي، جو تن لاءِ تڪا تيس نه ٿئي،
۽ ملڪيت يتيمن جي جتي، لُڄو ناحق برباد ٿئي.
-4 آهي ”منار“ جو مقصد ميان تـ پيالو شهادت جو پيان،
حسين جي حملي ۾ ٿيان، شل مون تي اها امداد ٿئي.

ٿلهه: شهزادا شاه حسين جا، ڪنا ڪريلا منجهه ڪافرن،
امام کي اوڻيه سو، تن زخمر ڪيا هئا ظالمن.

- 1 هئي هئي حسين فقير کي، موڏين ڌٽاريو مير کي،
۽ آندائون امام امير کي، لکي ڪوڙا ڪاغذ ڪوفين،
-2 پيئي من ۾ بي مراد کي، ڪيائون قابو نديءَ فرات کي،
لڳي اُڄ عليءَ جي اولاد کي، جو پاڻيءَ بنا جيرا جلن،
-3 لشڪر يزدي هئا گهڻا، جيئن مثل واريءَ جا ڪُنا،
هئا امام باهتر ڇڻا، سَوَ لڪ ڪُنا تـ به سورهن،
-4 جي لشڪر يزيد بي ايمان جا، هئا حافظ ڪلام قرآن جا،
سڏايو امتي آخر زمان جا، ڪن ڪيس ۽ ڪلمان پڙهن،
-5 جنهن جو جبرئيل هو دايو، جنهن کي نبيءَ پاڻ نڀايو،
تنهن تي شمر خنجر وهايو، لک لک هجي تنهن لعنتن،

- 6- جڏهن الله محشر جو ڏينهن ٻڌائيندو، تڏهن رب رسول کي سڏائيندو، سو اچي بيبيءَ کان خون بخشائيندو، تڏهن امت ڇهندي کان دوزخن، "منار" چئي مائٽر چوان، ڏينهن رات پرين لاءِ روٽان پنجن جي پاسي شل هٿان، مهندان هميشه ٿون مالڪن.

تِلَهِ: جي هئي هئي حسين ڪري ويا، اهي عاشق پندڙو پري ويا.

- 1- غم انهيءَ ۾ منصور هو، جنهن کي شاه حسين جو سور هو، ٿيو مقصد سندن منظور هو، تڏهن سوريءَ تي سرڙو ڌري ويا، ان افسوس ۾ عطار هو، جنهن کي غم انهيءَ جو ويچار هو، سر ڏيڻ تي هموار هو، اچي عشق جي ۾ آري ويا، 3- ٻيو شمس شاه تبريز هو، جنهن کي غم حسين جو تيز هو، پنهنجي الله سان آميز هو، تڏهن حق وارا هوڪا پري ويا، 4- ڪيو ان سوڙ صوفيءَ سر جدا، جنهن اچلي ڏنو نام خدا، ٿيو سندن مقصد مڪدا، جو پالي تي غزل گهڙي ويا، 5- ائين مجنون ڪيئن مستان هئا، اُن درد ۾ ديوان هئا، ان جوش ۾ سي جوان هئا، ٻر ٻر جيئن باهه ٻري ويا، 6- اي "منار" اهڙا هزار هئا، جي ملڪ ساري ۾ سڻا، سَوَ پيا ڳنڻ پوئين پوٽا، جي محبت انهيءَ ۾ مري ويا.

تِلَهِ: امام کي ڪيو امر الله، تڏهن ڪُسن آيو هو ڪربلا.

- 1- لاءِ حسين فقير هيءَ، هئي لڪيءَ تقدير هئي، سا ڪئي قبول امير هئي، جيڪا گهري رب جل جلا هو ارادو الله ڪريم کي، سو سڀاڻو سيد سليم کي، 2- ڏٺا ڏک يار پير کي، سورن جا سر تي سر سلا، 3- ٻڌي جبرائيل ملائڪ ڪان، رُٿو فاطمه فراق ڪان، تڏهن جواب ٿي رب پاڪ ڪان، ته حسين لاءِ ايندا جر جلا، 4- گهر "منار" حب حسين جي، جن کي بادشاهي ڪوٺين جي، ڪر مڪدا هيءَ، ڏينهن رين جي، پنجن اڳيان پائي پلا.

- ٿله: جنهن کي نبيءَ پاڪ نپايو، تنهن کي ڪافر ڪيئن ٿي ڪهايو.
- 1- لک لعنتون يڙيد ڪي، ڏيو عامر ۽ بي عبيد ڪي، هجي لعنت شمر شديد ڪي، جنهن خارجي خنجر وهايو.
- 2- منجهه ظاهر مسلمين هئا، پيغمبر جي پاسي ڪين هئا، اهي بي رحم بي دين هئا، جن رسول جو روح رنجايو.
- 3- هو ڏوهڻو حضرت رسول جو، فرزند علي مقبول جو، هو پيارو بيبي بتول جو، پٽ معاويي جي مارايو.
- 4- اي ”منار“ هن ماتام جي، اهي ڪل سچن کي قيام جي، جن کي حب حسين امام جي، تن کي آرام نه آيو.

تار ڏاڏرو

راڻو:

ڪربلا جي ڪا خبر ڪبوتري ڪئي،
فرياد يا رسول! هڪل تنهن اچي هنئي.

ٿله:

- 1- تنهن پڪڙائون پڪيءَ جون، هيون رتيون رت پئي، ٻولي هاءِ حسين جي، اچي لات تنهن لائي.
- 2- پرولي تنهن پڪيءَ جي، جان پروڙيئون پيئي، ته سيد شير شهيد ٿيا، ۽ ڪري رک رئي.
- 3- پوءِ ڪٿي ڏنائون خاڪ سا، جا رسول ويو ڏيئي، تان برابر خون ٿي، جيئن چاڱلي چئي.
- 4- ٿي قاتل جهلي ڪانه دهشت، شاهه جي دئي، پوءِ مٿو ڏنائين ”منار“ چئي، نماز ۾ نئي.

مدام ڪريو مومنا! افسوس امامن جو،
ته ڪربلا ۾ ڪيئن ٿيو هو ڪوس امامن جو.

ٿله:

- 1- محمد مير يا رسول، پناهه پوش امامن جو، يا حيدر قرار، هٿ هوش امامن جو.
- 2- يا حضرت عباس جگر گوش امامن جو، ۽ حر هدايت ويو وٺي، ٿيو دوس امامن جو.

3- ويو جهنم منجه يزد تڙيل، ڏوس امامن جو.

۽ جنت جاءِ ٿيو مڪان، سو فردوس امامن جو.

4- ”منار“ کي مدام جاڳي، جوش امامن جو.

گهڻو آسرو اٿم وڌو، سوس امامن جو.

ٿله: دل اکين سان جن ڏٺو امام جو علم،

تن کي کين وسرندو ميان! ڪربلا جو غم.

1- ارواح تن عاشقن جا جيئڙا نه جر،

جن کي داغ درد جو، آهي من مٿي ماتي.

2- عاشق لک امام جا، ڪروڙيون پدم،

سي چون صلوات صلي الله عليه وسلم.

3- مصلحت مڃاري مون کان، ۽ کي پڇن جي ڪم،

چوان ته حب چڱي حسين جي، ڪريم جو قسم.

4- ”منار“ کي مدام، اها آسڙي عزم،

شل نوڪري نصيب ٿئي، حسين جي هر دم.

ٿله: اصل ڏينهن الست جي، امام ڪيو اقرار،

تڏهين ڪربلا جي ڪسڻ لاءِ، حسين ٿيو هموار.

1- طاقت ذرو تر جيترو، نه يزد جو اختيار،

اها ڳالهه هئي مخفي ڳجهي، رڳو عشق جو اسرار.

2- حسين کي حق ٿي چڪيو، هو ابليس جو تڪرار،

هو وڃي ذات ۾ ذاتي ٿيو، همت وڏي هوشيار.

3- اُن جو ۽ شيطان دشمن، ڪونه هو ڪفار،

جتي معراج مردن ٿي ڪيو، هو دوست جو ديدار.

4- تنهن سدائين سردار جو، هي منگتو ”منار“،

هو فيض جو ڪارڻ اسان، سرور سخي ڏاتار.

تار تين تار

آسا:

ٿله: مون سان ٿي همراه علي حيدر تون! نياز نبي ۽ نام الله.

مون ٻڌندڙ کي ٻيڙيءَ تي چاڙهي پار اُڪارج منجهون اوڙاه.

1- رڪيم آس اُميد اوهان ڏي، ٻي نه منهنجي واهر واه.

ٿو پانيان دل ۾ ته ٿيندي مون ٿڪل تي، پنجنتنن جي پاڪر پناه.

2- ريءَ حب تنهنجي هن دنيا ۾، ٿيڙا هزار گهڻا گمراه.

ٻيا حُبار هٿان تنهنجي، سوين سڌريا اُهي ٿيا غوث قطب عارف اولياءَ.

3- منهنجو ٿي اُستاد ڪري امدادي، اي علم باطوني جا علماءَ.

سوئي سبق پڙهائ ته صاحب رب وٽ ٿيان، منظور ڏئيءَ جي درگاه.

4- آهي ”منار“ مداحي تنهنجو، سوالي سائل سنجھ صباح.

مون تي حسن حسين امام جي صدقي، ڪر ڪا نواز جي نظر نگاه.

تار ڏاڍرو

ڪانرو:

ٿله: سرڪار خدا جيءَ جو، تون مختيار ياعليٰ!

ٿي حمايت مون سنڌي، هر وار ياعليٰ!

1- ’لافتاح الا علي‘ حديث رسولي،

’لاصيف الا ذوالفقار‘ تنهنجو هٿيار، ياعليٰ!

2- تون شير خدا جو صندر آهين اسد الله،

تون آهين دُل دل مٿي هسوار، ياعليٰ!

3- تون ساقي ڪوٺري آهين، يا حيدري قرار،

۽ ڪُل وِٺين جو تون آهين ڏاتار، ياعليٰ!

4- هيءَ عرض اوهان کي ڪري، حبار حسيني،

سو تنهنجو، پان گهري دان، ٿو ”منار“ ياعليٰ!

ٿله: سرتاج وِٺين جو، تون سلطان ياعليٰ،

ڪر سگهو مشڪل منهنجو آسان، ياعليٰ،

1- مَلڪ جبرائيل جو، اُستاد تون آهين،

۽ ڪُل پيغمبر جو تون نگهبان، ياعليٰ.

2- آهي قول محمد جو، "لحمك لحمي" لاءِ اوهان،

ته جسم جان هيڪڙو، ناهي ٻيو گمان، يا علي،

3- "قوت پروردگار"، لقب تنهنجي لاءِ،

تون شير يزدان، شاھ پهلوان، يا علي،

4- آهي "منار" مداحي تنهنجو، ۽ حيدر حسيني،

سو تنهنجو پيان، گهري دان، ڏي ايمان، يا علي،

ٿله: يا محمد! يا علي!، حسين سر جا ڏاتار ٿيا،

1- اردالسموات آسمانن، سونهن سي سينگار ٿيا،

سج چند تارا ۽ ڪتيون، تائب سندن تڪرار ٿيا،

2- عاشق ۽ معشوق رب، لقبن ٻنهي مختيار ٿيا،

پوءِ رضا رب جي قبولي، حق سين هموار ٿيا،

3- انا احمد بلاميمي، اهڙي مثل اظهار ٿيا،

لحمك لحمي، جسمك جسمي، خود اهو اسرار ٿيا،

4- "منار" چئي محبوب سي، ساقي سندر سردار ٿيا،

نئين وٺين قطبن جا، مهر سي مهندار ٿيا،

ٿله: آهيان سوالي محمد يا علي، حسن ۽ ٻئي حسين جو،

1- سجاد زين العابدين، باقر، اوجر عينين جو،

جعفر، كاظم علي رضا، تنهن نور نبيءَ جي نين جو،

2- تقی، نقی، اصغر علي، مهدي ڌڻيءَ ڌارين جو،

دستار جن تي آيو، سيد الثقلين جو،

3- شافي محشر جا آهي، آهن رهنما دن رين جو،

ساقي لقب جن کي مليو، آهي ڪوثر ۽ ڪوئين جو،

4- آءُ مطيع اُن جو آهيان، ۽ لائيم نقطو غين جو،

"منار" مڱهار ڪيو، سوال سئندم سئين جو،

ملاري:

تار تين تار

ٿله:

حسن حسين جي لاءِ هاءِ! عرش زمينون آسمان سڀ رڻ،

1- بادل روئي آگم سارو، گوڙ حسين جو آهي، نغارو،

خود آب الله وهائي هاءِ!، مٿيان ملڪ مڪان سڀ رڻ،

2- رڻ حسين لاءِ نبيءَ نرمل، سور انهيءَ ۾ اڪمل مڪمل،

ساري روئن ٿي خلق خُدا هاءِ!، جملي جوڙ جهان سڀ روئن،

3- پڪي پڪڙ روئن سڀ ذاتيون، مَلڪ ماتامي روئن ڏينهن راتيون،

ڪن وائي حُسينا، واءِ هاءِ!، افسوس انهيءَ ارمان سڀ رڻ،

4- حوران به روئن، پريان به روئن، يا حسين جي ٻولي چوئن،

هت بهشت جنت جي جاءِ، هاءِ!، غم ۾ انهيءَ غلمان سڀ روئن،

5- جهنگل روئن وڻ ٿڻ سارا، سور حسين جي ڪيا سمونڊ سڀ ڪارا،

تنهن سهڻي سيد جي لاءِ هاءِ! اُپن سندا دربان سڀ روئن،

6- روئن سندن ”منار“ ماتامي، حسن حسين جي مڃي غلامي،

جوئي پنڀڻيون روز پُساءِ هاءِ!، جند جان اڪيون قريان، منهنجون روئن.

ٿله:

محرم ۾ ماتام، افسوس امامن جو ڪريو زلزلو،

1- حيف هجن مروان شمر ڪي، دين ڇڏي جن ڪنيو ڪفر ڪي،

هٿن نسل حرام، تڏهين آيا فوج ڪري غلغلو،

2- غم حسين جو شمس قمر ڪي، سور سمونڊ جي آهي بحر ڪي،

روئن ٿا مَلڪ مدام، ڪرسيءَ عرش ڪيو ٿرڻلو،

3- جيڪي نبي آهن فردوسي، ڪل جي ڪافر تي دل ڪوسي،

ڪن ٿا حشر هنگام، سور انهيءَ جوائن سُرسلو،

4- چئي ”منار“ انهن جو آهيان، سندن ماتامي پيو سڏايان،

مون ڪي من ڪونين ڪري غلام، منهنجو ناهي انهيءَ ريءَ ٻيو بلو.

ٿله: ڪربلا جو ڏينهن، مومن! ياد ڪرتون.

1- علي جي اولاد تي، موليٰ وسايو ڏس مينهن،

2- شير شهادت رسيا، نيٻه ٿيڙن تينهن.

3- حب رڪي حسنين ڏي صدقو سيد تان ٿي.

4- لاءِ محبوبن اي ”منار“ مرڻ پيالو پي.

ٿله: حسنين جي لاءِ ڪر هاءِ هاءِ ادا! سرِ نام خدا جي اچلاءِ، هاءِ هاءِ!

1- حسين سچي جي پارئون، مَلڪن به ڏنيون اوچنگارون،

تو ٿي ته هزار ميارون، جيئن نه توکي جڳاءِ، هاءِ هاءِ!

2- حسنين جي تون ره غم ۾، ٿي ڪيم ڪچوانهي ڪم ۾،

دل ڏوڙ پنهنجي سڀ دم ۾، منهن مونن جي وچ پاءِ، هاءِ هاءِ!

3- حسنين جي غم ۾ هوئج، هئي هئي ته هميشه چوئج،

ڏينهن راتيون تون نت روئج، ۽ اکين مان آب وهاءِ، هاءِ هاءِ!

4- آدم ۽ حوا ٻئي افسوس ۾، سڀ نبي رو وٺن فردوس ۾،

حورون ۽ ٻيون پريون جلن جوش ۾، خوشيون کلڻ ته تون نه رها، هاءِ هاءِ!

5- سڄن ڳالهيون امامن واريون، اهڙيون قيامتون ٻيون نه ڪاريون،

سي ڪيئن تو ”منار“ وساريون، تنهنجي حيف حياتي اها، هاءِ هاءِ!

ٿله: هر دم افسوس امام جو، آيو محرم ماه ماتام جو هاءِ!

1- ڪربلا ۾ قيام ڪهاڻي، جتي شاه شهادت ماڻي،

پليو هو پليتن پاڻي، ڏهڻي ڏينهن تسو طعام جو هاءِ.

2- هاءِ هاءِ حشر ٿيو هولي، ياحسين ياحسين جي ٻولي،

پاڻي ملڪن سوڙ جي چولي، ٿيو قضيو ڏينهن قيام جو هاءِ،

3- ڪريو ياد عليءَ جي پُٽن ڪي، نين به رُٺو هو تنڪي،

۽ واجب آهي مسلمانن ڪي، ته مَر رو وٺن اهل اسلام جو هاءِ!

4- ره شاه حسين جي سور ۾، ويٺي اٿي وهلور ۾،

ره ماتام جي مذڪور ۾، توکي دم دشمن عيش آرام جو هاءِ!

5- حُج حاکم رب سان ناهي، جو اهڙا ڪوس ڪرائي،

تنهن سان ڪير ٻيو شراڪت ساهي، جنهن تي لقب ته قهرئي نام جو هاءِ!

6- ”منار“ روئج ڏينهن راتيون، تون هاڻ نه گهرج حياتيون،

گهر موٽ شهادت ڪاتيون، من ٻانهون ٿئين تون عليءَ ڄام جو هاءِ.

هائِ هاءِ! حسين زاري، سائين سڻ فریاد یا علی،

ٿله:

- 1- جيڪو والي تنهنجي مسند جو، پڳدار پيارو محمد جو،
هليو حڪم مڃي خاوند جو، ڪربلا ۾ قيامت ڪاري،
- 2- ڪر علي شاه عدالت، ٿيءَ موليٰ شير مدارت،
هڻ لعين شمر کي لعنت، ڪر دل دل تي هسواري،
- 3- سڻ عرض سندنم اولائون، ٿي دين شريف جو داڙون،
پڪت بيڪ ڪفر جون پاڙون، اسلام کي ڏي آڌاري،
- 4- ”منار“ سندن مڱهه وارو، توکان پني هيئن پنيارو،
ته مون کي حسن حسين هڪ وارو، سي امام اکين سين ڏيڪاري،

ٿله: قهري قهار تون آهين رب ڏاڍو الله جلشانا.

ڪربلا ۾ شاه ڪهاڻي افسوس اتم ارمانا.

1- بيبيءَ سچيءَ جا پيارا دل دادلا دلدارا،

معصوم هئا موحارا سي پٽون ڪراڻي پروانا.

2- حضرت علي جا فرزند ڪوڏئون نپايا محمد،

سي ڪوئي ڪهاڻي خاوند آڻي ڪتڪ ڪفرانا.

3- دل جاني نبيءَ جا جيارا سڀ فوج جا سالارا،

اسلام جا ته اوجارا اهي صوبا مارائي سلطانا.

4- ذڪريا نبي چيراڻي يوسف مصر وڪڻائي،

يونس مڃي منجهه پايئي بحرن اندر غرقانا.

5- جيڪوئي ته عالم اُپايئي، تنهن کي ڏاڻو موت چڪائي،

پيو باقي ته ڪونه بچائي هڪ تونهين بقائي صبحانا.

6- توجو نالو قهار سڏايو اُت پڳئي سين جو پانيو،

”منار“ ڳچي پاند پايو پري توبه زاريون ۽ جانا.

ٿله: حسين جي لاءِ حورون غلمان، عاشق مشتاق ملاڪ سڀ،

ڏهڻي ڏينهن ماه محرم جا ٿا ٿين، غمناڪ ملاڪ سڀ،

1- اهو افسوس انبين کي، منجهه فردوس نبين کي،

ايءَ وڏو وهلور ولين کي، رڻ پنج تن پاڪ ملاڪ سڀ.

- 2- روئي خاتونِ جنت بتول، رئن مولي سندا مقبول،
 ۽ رئن رفيق ساڻ رسول، منجه لولاڪ ملاڪ سڀ.
 3- بنا لشڪر يزيد بي ايمان، پيا رو وڻ سڀ قوم جا سلطان،
 زمينون ۽ مٿيان آسمان، عرش افلاڪ ملاڪ سڀ.
 4- آهي چوڻ ڪامل وٺين جو، ته آهي شان شهيدن جو،
 ۽ اعليٰ اقبال امامن جو، ڪنئون ميثاق ملاڪ سڀ.
 5- ٿو پنهنجا پرڪي اوزار رب عالمين، پرڪئين اوزار يزيد ظالمين،
 پرڪئين اوزار حسين صابرين، آزمائين اخلاق ملاڪ سڀ.
 6- ايندي جڏهين ويل قيامت جي، ملندي موڪل اُن جي سبب شفاعت جي،
 لهندي جتي سو خاتونت جي، ملندي ماتمين پوشاڪ ملاڪ سڀ.
 7- ڪري سيد تي صلوات سلامي، هر دم هر وار ٿو مدامي،
 ۽ روئي ٿو ”منار“ ماتامي، منجه سڪڻ فراق ملاڪ سڀ.

- ٿله: تنهن عاشق جو اقبال الله ڄاڻي، جو حسين سرتاج عاشقن جو،
 رڪايو رب پاڪ جنهن جي سرتي، اعليٰ ڇت تاج عاشقن جو.
 1- ٻڌو جنهن تنگ توڪل جو، سينگاري سنج ساج عاشقن جو،
 2- ٿي رضا تي رب پاڪ جڻي راضي، قبوليئي ڏک ڏاج عاشقن جو،
 3- ٿي صابر ايوب ڪئون به سرسو، سو رکيائين رواج عاشقن جو،
 4- سڀ سهي سر سو سائين ڄا، ڪيائين قاسم وارو ڪاج عاشقن جو،
 5- پوءِ پاڻ به ٿيو شهيد سجدي ۾، ڪيئين موحارو معراج عاشقن جو،
 6- جنهن جو ٿيو سر سوار نيزي تي، جو مجرب علاج عاشقن جو،
 7- اڃا هن ڪمالت کي ڪين رسيو منصور، جو شاگرد هلاج عاشقن جو،
 8- من ٿئي ”منار“ سندس حُبار، جو پياسي محتاج عاشقن جو.

- ٿله: شائق شير جا عاشق، مڙئي منصور ٿي ويڙا،
 ڪيئون سر ساه پنهنجا صدقي، انهيءَ دستور تي ويڙا.
 1- جي باهتر شهيد ٿيا ساڻس، سي معراجي مثل طور تي ويڙا.
 2- جي فنا في امام جا عاشق، سي نور منجهان نور ٿي ويڙا.

- 3 پيا حسنين جي حب ري، انڌا معذور ٿي ويڙا،
- 4 ڏنئون رڀا جي فتويٰ وٺي رشوت، سي ماياتي مغرور ٿي ويڙا،
- 5 ڪي سٿي ڳالهيون غر انهي جون، ڦٽيل چڪ چور ٿي ويڙا،
- 6 ڪي ماتامي "منار" حسيني حُبار، سي ملنگ منظور ٿي ويڙا،

تار ڌاڏرو

پيروي:

ٿلهه: بنا حسنين جي حب کان، اصل آسرو نه محشر جو،
سڄي اها ڳالهه، ڪر اعتبار، قسم الله اڪبر جو،

- 1 اصل ايمان انهيءَ جو ويندو، نڪي سو مسلمان مؤمن ٿيندو،
نڪي نبي زمان انهيءَ جو پيندو، نڪا ٻي شفاعت بخش سرور جو،
- 2 جو خارج خراب ڪيل خاوند جو، آهي سو دشمن احمد جو،
نڪي سو ڏسي منهن محمد جو، پاڙو نه ملندس پيغمبر جو،
- 3 جنهن جي حب حسنين ڏي ناهي، سو اصل ابليس جند آهي،
جي علي جي دروازي تي وڃي دانهين، ته به ملندس نه قطرو ڪو ڪوثر جو،
- 4 نڪا تنهن جي جاءِ جنت ۾، پيو نڪو پاڳو نعمت ۾،
ٿيندو ڪاٿيارو قيامت ۾، پوءِ لقب ملندس ڪافر جو،
- 5 ويچارو "منار" پني ٿو پينار، ته هجان شل حسنين جو حُبار،
هجان شل نوڪر هميشه هروار، آءُ سندن درگاهه جي در جو،

ٿلهه: هئا حسن حسين عليءَ جا فرزند، جن تي ربي عشق هو آيو،

- 1 سي مڃي مرضي مرد ويڙا، جيڪو هورب پاڪ جو رايو،
هئي اها معلوم امامن کي، ڪُسن جي ڪل عاشقن کي،
نه به ٿي گهڻي محبت مشتاقن کي، ڏيڻ سِر جو اصل سعيو،
- 2 هو اهو اسرار عبرت جو، ڳجهو مخفي راز رحمت جو،
سو وٺڻ جامو شهادت جو، شهيدن ڪربلا ڏي ڪاهيو،
- 3 ڏنئين ٿي ظلم يزداد ڪافر جو، ڏنئين ٿي صبر حسين سرور جو،
ٿيو امتحان الله اڪبر جو، جنهن عاشق جو ايمان آزمايو،
- 4 هي ملنگ "منار" سندن درجو، آهي سائل حسين سرور جو،
سو پيالو حوض ڪوثر جو، گهري عليءَ کان امداد سِر نايو،

- ٽله: مدد منهنجي جلد ڪر تون، هيٺون ڏسي منهنجو حال، علي حيدر!
ڪجان مشڪل اچي آسان، ته ٿئي آڄوڪو احوال، علي حيدر!
-1 دل دل جو هسوار آهين تون، حڪم رب جا هلائين تون،
مون کي ڪنان وڃين ڇڏائين تون، ته لهي سور جي ڪال، علي حيدر!
-2 قوت پروردگار پهلو آهين، ولين جو سرتاج سلطان آهين،
مُريدن مطيعن جو به نگهبان آهين، مون سائل جو سڻ سوال، علي حيدر!
-3 مهافي محمد پيغمبر جي، مهافي حسين سرور جي،
قدم ڏيڻ سين ڪوٽر جي، پلارا ڪريال، علي حيدر!
-4 چوي ٿو ”منار“ عيبن دار، منگت مڱهار، تو در پينار،
آءُ گهران ٿو پٽ پان، تون آهين ڏاتار، پنهنجو ڏس اقبال، علي حيدر!

تار اولنگه

پيروي:

- ٽله: حُبار آهيون حيدر جا ميان، علي شهنشاهه صفدر جا ميان!
-1 علي مالڪ مڪمل ميران، علي قادر قطب ڪيران،
علي پير پهرو ٿيو پيران، توڙيئي ڪوٽ قلعا خيبر جا ميان!
-2 حسن منهنجي حسين حمايت، والي وارث آهن ولايت،
شان جنين جي منجهه شهادت، آهن مالڪ ٻئي محشر جا ميان!
-3 زين العابدين مير منور، محمد باقر دل جو دلبر،
آءُ به غلام انهيءَ جو نوڪر، اسين جماعتي شاهه جعفر جا ميان!
-4 موسيٰ ڪاظم جو شان شهانو، علي رضا جو آهيان ٻانهو،
تقي نقی نئون سر قرباتو، اسين امر بندا اصغر جا ميان!
-5 مهدي مالڪ مير مڪمل، اعليٰ افضل نور اڪمل،
آءُ ته زيارت ڪارڻ سائل، آهيون سڪدار سچي سرور جا ميان!
-6 منگي ”منارو“ منڌ موالِي، شوق شراب جي لاءِ سوالي،
ڪري پنهنجي هٿ پاڻ پيالي، ڏيندم قدح پري ڪوٽر جا ميان!

- ٿله: سردار حسين کي ماريان، تڏهين آب اکين مان هاريان.
- 1- سيد جي سختيءَ جون ڳالهيون، سڻيو ڪوه جهان ۾ جاليون،
حيف اسان جون هي خوش حالون، پاڻ پنهنجو چوڻ ماريان.
- 2- شاه حسين لاءِ ملڪ رو وڻ، حوروون پريون غم ۾ هرون،
عرش زمينون هڻي هڻي چو وڻ، پوءِ آڇون اوساريان.
- 3- سور حسين جو سور اندر ۾، وِتر ٿيو وهلور اندر ۾،
غم اهو معرور اندر ۾، ۽ گوند ڏينهن گذاريان.
- 4- ٻانهو سندن "منار" مدامي، شاهن شاه جي مڃي غلامي،
حسن ۽ حسين ٻئي ٿيندا حامي، جنهن وقت سنڀاريان.

تار ڏاڏرو

پيروي

- ٿله: ڏک ڏاج پيارن مٿي موٽي مڪايو، ايمان عاشقن جو الله آزمايو.
- 1- آدم کي به الله بهشت مان لوڏايو،
پوءِ آڻي ابراهيم کي، آڙاه چڙهايو.
- 2- حضرت يونس کي، مڃي ۾ لوڙهايو،
ڪڍي ڪوه مان يوسف کي، مصر ۾ وڪايو.
- 3- ڏکريا نبيءَ کي، ڪرڻ سين چيرايو،
پوءِ حسن مديني ۾، زهر سين مارايو.
- 4- اهي ڪُسن ڪن قبول، جن تي عشق آيو،
پوءِ ڪربلا جي ڪوس ۾، تن پير پايو.
- 5- حضرت حسين ڏيڻ سر سنباهيو،
تنهن واسطي خدا جي، ڪلهن کان ڪپايو.
- 6- شاهن شاه شبير، ڏنورب جو رايو،
سو آمر علي زادن، برحق ٿي پايو.
- 7- تن سِڪ ۾ صابرين، شاڪرين سڏايو،
ان مرن کان "منار"، پاڻ نالڪايو.

ٺله:

ويندڙ واسطي خدا جي، منهنجو نيچ نياپو،

۽ نيچ نياپو، منهنجو نيچ نياپو.

- 1- آهي امام جيڏانهن، تنهنجو پڻ پنڌ ٿيڏانهن،
وجھ تون ٿي هلي، جتي منهنجي جيءَ جو جياپو.
- 2- منهنجا نياز بي انداز، ڪجهان عرض ادب سين،
آءُ تنهنجي گولي، ڪر سولي، ٻيو منهنجو سڱ نہ سياپو.
- 3- جي اچي عجيب، سو قريب، هت حبيب هيلو ڪو،
تہ آءُ بهار سا تنهن وار، هوند قرار ٿيان پوءِ.
- 4- چئي ”منار“ سو سردار، جي آڌار اچي مون،
تہ ساهه صحبت ۾، آءُ محبت ۾، سر سُنَت ۾، ڏيان پوءِ.

ٺله:

قاصد کي سو نياپو ڏيڻ، هو ڪو فرضي،

جڏهن آيو ڪربلا ۾، ٿو واهي لُڙڪ لرزي.

- 1- هئا ٻاهر شهيد ٿيا اهليت عليءَ جا، ۽ هو حسين زخمي،
هئي خدا جي مرضي.
- 2- پوءِ پانڌي پيش پئڙو، حسين جي هاءِ هاءِ، ڪيائين سوال صفران جو،
احوال عرضي.
- 3- چي: ڪاڏي پنڌ تنهنجو، ائين چيو امام اُن کي، چي منهنجو
پنڌ پرانهون، آهي دور دراڙي.
- 4- پوءِ آيو ڪبو تر ٿي قاصد، وري چيو امام اُن کي،
اول ڪج نياز نبيءَ وٽ، منهنجو احوال عرضي.
- 5- پوءِ شمر لعين ڪيو شهيد، حسين کي هاءِ هاءِ،
تڏهن پڪيڙو ٿي رت ۾ اڏاڻو، انبوضي.
- 6- پوءِ اچي پڪي، پاڪ رسول جي روضي تي رڙيون ڪيون،
سو مٿيو آواز صفران، تہ پيو وڃوڙو وڳر ضي.
- 7- چئي ”منار“ هي مذڪور، ڪندو ڪير سمورو،
هو وڏو سو واقعو، ايءُ نہ هو تاب ترزي.

ٿله: هو گڏ امام سين، عباس علمدار حسيني.

جهيڙي جنگ سپاه جو، سو سالار حسيني.

1- علي، جي اولاد جو، هو آڌار حسيني.

هٿو حسب نسب هاشمي، ننگي ننگوار حسيني.

2- ڪم ڪار خاني جو، هو هوشيار حسيني.

هٿو امام جو سو، عام مختيار حسيني.

3- هٿو پيارو پيغمبر جو، سو دلدار حسيني.

هٿو ڏڪن ۽ سورن ۾ گڏ، هموار حسيني.

4- سو ڪيئون شهيد شهادت ۾، سچو يار حسيني.

هن ڪافر ڪين، ڪهايو، ههڙو حُبار حسيني.

5- هي ”منار“ مڱهه، هي پينار حسيني.

آءُ سندن پان، هو ڏيندو ڏان، سو ڏاتار حسيني.

ٿله: قاسم شاه گهوت جي، اڄ سيج رات آهي.

چڙهيو جوان جنگ تي، پنهنجي موڙن کي ملهائي ويا

1- هتي ڏاڏي پوٽيون رهيون، ميندي لائي.

۽ هُتان حورون آيون، ساڻا سنباهي ويا

2- هتي چاچو هيرا موتي، گهورون پيو گهمائي.

وري پيرين پئي حسين کي، ويو ڪٽڪ ڏي ڪاهي ويا

3- وڌئين ڪوفي ڪيترا، ڪافر ڪيرائي.

پوءِ پيتيئن پيالو شهادت جو، پئيءَ رب جي رائي ويا

4- جنهن کي پوشاڪون پرڻي جون، ڏنيون گيج ڳائي.

سو اچو ويس اهو، ٿور ت ۾ رڱائي ويا

5- جنهن جي حورون ۽ غلمان، وڌا حسن هڻائي.

تنهن جو مٿ مهاب ڪو، سورج به ناهي ويا

6- اهڙي جوان جو ايمان، شاعر ڪير ساراهي.

شاديءَ سان گڏ شهادت، ڏسو دل کي ويجهائي ويا

- 7 جنهن لڏيون ڪين لائون، ڇڏيائون پلنگڙا وڃائي،
 ٿيو صدقو سيد تان، ڪنڌ ٿو ڪپائي ووا!
 -8 هيءُ ”منار“ ڏڪدار، روڊو لُٽڪ وهائي،
 ته پنهنجي پيارن کي، رب ڪيئن ٿو ڪهاڻي ووا!

- تلھ: ڏهين ماه محرم، هو ڏينھڙو حشر جو،
 ڪيئون شهيد حُسينؑ، مالڪ محشر جو ووا!
 -1 ٿيو يزيد ظالم، پٽ معاويئي منڪر جو،
 تنهن ڪريلا ۾ ڪهايو، پيارو پيغمبر جو ووا!
 -2 جو ڪافر قاتل، سيد سرور جو،
 تنهن ٿيو مڪان جهنم، لعين شمر جو ووا!
 -3 ۽ ويو ايمان ڪسجي، پين ڪيترن جو،
 جي لشڪر هئا دوزخي، يزيد گبر جو ووا!
 -4 ڪيائون شهيد، ٻاهر ڪُٽب پيغمبر جو،
 جنهن ۾ عباس علمدار پُٽ علي حيدر جو ووا!
 -5 ڪهڙو ڪريان بيان، قاسم شاه گهوت جي گذر جو،
 ڪهڙو ڪريان بيان اڪبر، شاه علي اصغر جو ووا!
 -6 جنهن مٿي تي دستار محمد منور جو،
 سو ڪيئون ڌار ڌڙ کان، سر حسين سرور جو ووا!
 -7 شراباً طَهُورا آب، بهشتي بحر جو،
 ٿو شهيدن کي پياري، علي ساقی ڪوٽر جو ووا!
 -8 ٿيو آب ڪارو، سمونڊن جي تَر جو،
 ٿيو آسمان ڪارو، رنگ مثل اڱر جو ووا!
 -9 ٿيا ملاح ماتي، سُنهن خدا پرور جو،
 ٿيو اُڀرڻ وقت رنگ زردو، شمس قمر جو ووا!
 -10 هو مديني ۾ ماتر، جتي روضو رهبر جو،
 هڙو حال غمناڪ، رسول الله جي گهر جو ووا!

- 11 هو حشر ڏينهن حرص وڌيو، يڙيد منگر جو،
هو ٻيو به راج راضي، انهيءَ ڪافر جي شهر جو ووا
- 12 هي ”منار“ هر وار رکي، ارادو اندر جو
ته هجان شال حُبدار، شبير ۽ شير جو ووا

- ٿلهه: هي ماهه محرم ماتام هاءِ هاءِ!
ڪريان ياد حُسين، يا امام هاءِ هاءِ ووا!
- 1 نبي نانوَ جنهن جو، محمد ڄام هاءِ هاءِ!
لٽو لاءِ جنهن جي، رب جو ڪلام هاءِ هاءِ ووا!
- 2 جنهن جي ٿي سگهي نه ڪنهن کان، ثناء تمام هاءِ هاءِ!
ٿا پڙهن صلوات اُن تي سلام، هاءِ هاءِ ووا!
- 3 ٿيو يڙيد ظالم بدنام، هاءِ هاءِ!
نسل تنهن نادان جو هو بدنام، هاءِ هاءِ ووا!
- 4 جنهن سڙيل کين سڃاتو اسلام هاءِ هاءِ!
تنهن فتني ۽ فساد ڪيو، ڪفر ڪام هاءِ هاءِ ووا!
- 5 حُسين جو حُبدار، هيءَ غلام، هاءِ هاءِ!
روئي زار ”منار“ پيو مدام، هاءِ هاءِ ووا!

ٿلهه: اڄ ياد آهي يا حسين سردار، منهنجو خيال غمناڪ هاءِ هاءِ!
بي قرار ووا

- 1 جنهن جي لاءِ جبرائيل، خدا ڪيو خدمتدار،
وري تنهن جي لاءِ شمر لعين، قاتل ٿيو ڪفار ووا!
- 2 تن سڙين کين سڃاتو، پيغمبر نبيءَ جو پار،
سي ڪوفي، شامي، دمشق، جن جي ڪلمي تي نه اعتبار ووا!
- 3 ٿو رهي رات ڏينهان، ان ورونهن جو ويچار،
ته پنهنجن پيارن جو، ٿو ڪري عجب آچار ووا!
- 4 ماءُ پيءُ ناني جو، نيچ نور هو سونار،
سنيالو سور تنهن جا، ڪري ماتام ”منار“ ووا!

ٿله: هاءِ هاءِ امام حسين ڪي، چوڻو و سارئين،

چوڻو و سارئين ادا! هُتَ جون نه هارئين،

1- تنهن صابر سور سنا گهڻا، سڀئي جي سارئين،

ته هوند واکاڻون وريام جون، پرتئون پچارئين،

2- سختيون سيد جون ٻڌي، گوندر نه گهارئين،

هان رڻ ۾ سڀ راتيون، ڏينھڙا گذارين.

3- خوشيون ڪهڙي خيال سين، دل ۾ ٿو ڌارين،

قُٽَرُ جيرا، فڪر انهيءَ منجهه نه بارئين.

4- ”منار“! انهيءَ محبت ۾، پنهنجو پاڻ نه مارئين،

ڪنڌئون سر ڪڍي، نيت امام اُتارين.

ٿله: ڏجان امداد يا علي! گهران سڀ دم جو ستارو.

1- نفس نادان، هئي شيطان، آهي هيل هچارو،

مون کي لٺ لاءِ، تون بچاءِ، ته ڏسان ڪپر ڪنارو.

2- تون الله بي پرواهه، جو آهين شير سويارو،

آءُ مسڪين، آهيان غمگين، مون تان لاه مونجهارو.

3- تون رسول، تنهن مقبول، جو آهين يار پيارو،

آءُ پٽ پان، گهران دان، ٿو هر وقت ويچارو.

4- آهي ”منار“ مڱهڻار، پنجن جو پينارو،

آءُ ته سوالي، ڇڏ مَ خالي، تنهنجو هي نام ڏاتارو.

ٿله: خدا جو خاص، نج نور، پنجن پيارا،

ذاتي ذات مان ظهور، پنجن پيارا.

1- پنجن نور پنهنجي منجهان، پاڻ خليئين ساري بنايڪت،

جو منڍ مور پنجن پيارا.

2- حديثون ۽ آيتون پڙهي ڪو پروڙي، ته هڪڙو حق،

۽ هڪ حضور پنجن پيارا.

منجهه قيامت شفاعت اختيار آني جي، لاهيندا سو وهلون،
-3

پنجتن پيارا.

سي سردار ذاتار، آءُ جهولي ٿو ويڃيان، منهنجو ڪندا،
-4

پاند پريور پنجتن پيارا.

هي "منار" مڱڻهار، عرضدار آني جو، منهنجو ڪندا سوال منظور،
-5

پنجتن پيارا.

منهنجو وسيلو ٿيندا پنجتن، منهنجو وسيلو ٿيندا پنجتن،
تله:

منهنجو وسيلو.

سڻي منهنجي آزي، ٿيندم راضي، ڪل مشڪل ڪٽيندا پنجتن،
-1

لاءِ امت جي، هن خلقت جي، عرض الله کي به چيندا پنجتن،
-2

قيام جو تڙڪو، دوزخ جو دڙڪو، ساڻ لطف جي لاهيندا پنجتن،
-3

مدت موهاري، ڪا دلداري، ڪرم ڪري اچي ڏيندا پنجتن،
-4

ننگڙو سڃاڻي ٿيندم ساڻي، اچي "منار" کي نيندا پنجتن،
-5

تي سائين مدارت علي حيدر! ٿي سائين مدارت علي حيدر!
تله:

علي حيدر، علي حيدر! ٿي سائين مدارت.

عرض ڪريان ٿو، روز گهران ٿو، تنهنجي زيارت علي حيدر!
-1

تون آهين منهنجو والي، آءُ تنهنجو سوال، تو کي منهنجي پارت،
-2

علي حيدر!

سڻ سوال اهي، ته مون کي شل نصيب ٿئي، نعمت علي حيدر!
-3

ڏج "منار" کي، عرضدار کي، هادي هدايت علي حيدر!
-4

جهنگلو: تار اڌڪ

تله: امام حسين جو عرش قرش ۾، غم جو وڃي نوبت نغارو،

-1 حسين جي غم کان چنڊ ۾ چانورڙي، سور انهيءَ ڪئون سج ۾ تاروڙي،

آسمان اوندهه ۾ ٿيو هي ڪارو.

-2 سرخ روئي رت ڪربلائي، ساري زمين به ٿرلائي،

ان سور ۾ سمونڊ ڪيو هي آب ڪارو.

3- آهي سندن "منار" سوالي، جام شهادت گهري پيالي،

شل نصيب ٿيئر پرين جو پاڙو.

ٿله: ٿيئر نصيب شريف شهادت، وو تيان مير حسين ساڻ مقامي،

1- صدق سندم آهي ڏانهن شهيدن، ڏسان اکين سين منهن محبوبن،

وو مون تان مڃي آهي امام جي سلامي.

2- سندي شهيدن خدمت ڪريان، پنبڻيون پيرن تي وڃي ڌريان،

وو اتي ڪريان گولو ٿي غلامي.

3- سَـُـجُجُ الله! آ آس اهائي، منهنجي ڪربلا ۾ قبر ڪرائين،

وو ڪي پيار پيالا پر جام ي.

4- صدق سيد تان هي سر منهنجو، ڪري قبول من پرين ڪن پنهنجو،

وو ڪي پيار پيالا پر جامي.

پرياتي: تار اڌڪ

ٿله: تون سردار ڏاتار سخي نام تنهنجو، آءٌ مڱڻهار پينار آهيان،

مدام تنهنجو.

1- تون امين، چڱو دين ڏيڻ ڪام تنهنجو،

يا حبيب! ڪر نصيب سو اسلام تنهنجو.

2- جن زبان ساڻ ايمان چيو ڪلام تنهنجو،

جنت جاءِ تني لاءِ سو انجام تنهنجو.

3- جي گنهگار بدڪار ته به آءٌ غلام تنهنجو،

ننگدار نبي شافي لقب ڄام تنهنجو.

4- هي "منار" هر وار پينام تنهنجو،

سو پٽ پان، گهري دان، ٿو نئون انعام تنهنجو.

ٿله: الله، يا علي، علي يا موليٰ علي ڪر تات تن ۾،

اهو ورد وظيفو پڙه "منار" من ۾!

1- اهو ذڪر زباني پڙهج روحاني منزل ان جي ڪا آهي لائاني،

سٺي مسجد صحيح ڪر، پنهنجي هينڙي جي ڪن ۾.

- 2 اسم اهي ئي پڙهڻ سڀئي ته هت هت حيدر اچي ڏي ڏيئي،
پوءِ رهين تون سلامت هن آخِر سن ۾.
- 3 هيءَ جا هدايت اٿئي امانت ۽ ڪڏهن ڪونه ٿيندءِ خلل خيانت،
۽ ايمان تنهنجو هوئي امن و امن ۾.
- 4 اڙي ”منارا“ ٿي هوشيارا پڙهه پريت سان اسم سونهارا،
ته ڪڏهن ڪين پوندين وري دوزخ اڳن ۾.

تار

بلاول:

ٿله:

- 1 سڻ عرض امام عباسا، يا علمدار حسيني!
من منهنجي تان ني وي ميان! مشڪل هول مڙئي لاه وهر وسواسا،
يا عام مختيار حسيني!
- 2 پنهنجو شان سڃاڻي، تج حمايت هاڻي، اُميد پڄاءِ هيءَ آسا،
يا ننگي ننگدار حسيني!
- 3 سوالِي سائل سڏايون، ٽوڪر چاڪر آهيون، خادم اوهان جا خلاصا،
يا سڄا حُبدار حسيني!
- 4 هي ”منار“ نماڻو، پنجن جي پاسي وڪاڻو، تنهن ڏي دلگير ڪي دلاسا،
يا سپه سالار حسيني!

محلود

ٿله:

ڪر هر دم ياد حسين، جنهن ڪامل ڪٿيو ڪوئين،
اي ميان! فرزند بيبي فاطمه، ڪر هر دم ياد حسين.

- 1 سورهيه جي به سڄائيءَ جو، مالڪ لڏڙو مڪئين،
جي سيد صبر ڪيو هن سور ۾، ته ٿيندو شافي محمد ثقلين،
- 2 قاسم شاه قربان ٿيو، هو نور حسن جو نڪين
علي اڪبر شهيد ٿيو، بڪيس نبيءَ صورت بڪين،
- 3 هڪ هزار نَو سو زخم ٿيا، ته به نڪيو نماز لاءِ حسين،
جنهن شمر شهيد ڪيو، سو لعنت جو لائق لعين.

4- جيئن هنن جهان ۾، ٿيو دلبر ڌاران دين،
 ”منار“ مرج هن محبت ۾، ته اُچري ٿيئين پوءِ عين.

- ٿله: ناحق ظلم يزيد ڪيا، آءُ ماريس تنهن ماتام،
 هئي هئي شير شهادت رسيا، وو عليءِ اولاد امام.
- 1- نبيءِ نپايو جنهن ڪي، مير محمد ڄام،
 ڪئي ان سين عداوت اُمتين، جي هُئڙا تخم حرام.
- 2- ڪوفين ڪاغذ ڪيترا، ڪيا پرين ڏي پيغام،
 ته تون اڄ اسان جو امير ٿي، اسين سڀ تنهنجا غلام.
- 3- ڪوڙيءَ دل ڪوفين پڙهيا، ڪلمان قرآن ڪلام،
 ڪنئون ڏوهتو رسول جو، جنهن تي صلوات ۽ سلام.
- 4- موليٰ سائين ”منار“ جي، هادي؛ پڄاڻ همام،
 ته مان قبر منهنجي ٿئي، منجهه ڪريلا جي مقام.

ملاري:

- ٿله: اعليٰ عزت ۾ ڪُل کان قرار، پنجنن پاڪ خدا جا پيارا.
- 1- نبي يا علي ڄام، بيبي سڳوري،
 حسن يا حسين ڄام، اهي سيد سونهارا.
- 2- پنجئي نور پنهنجي منجهان، پاڻ خلقيئي،
 محبوب مٿيادار، مڪمل موچارا.
- 3- ساري جوڙ پئدا ٿي، نور سندن مان،
 عرش زمينون، توڙي آسمان سارا.
- 4- ٿيندا روز محشر ۾، شافي سڳورا،
 اجهولاءِ اُمت، آهن چوٽڪارا.
- 5- مٿي ماڙ ”منار“ ڪندا، روز هر وار،
 ٻانهو ٿو سڏايان، آهن ننگ وارا.

- ٿله: ڏهاڙي قيامت جي، پرور سو دگار،
خيرالنسا جو ڪندو، انصاف آچار.
- 1- ٿيندو پاڻ قاضي، سو ڪريم ڪلتار،
اُتي ايندو مير محمد، اُمت جو آڌار.
- 2- اُتي سڏبي جماعت، پنجتن وارو پار،
اُتي ايندو امام، جو هوندو جيڪو حيدر.
- 3- ٻڌي موڙ قاسم، ايندو گهوت گلزار،
ايندو اڪبر ۽ اصغر، جو صغيرن جو سچيار.
- 4- اُتي حملي حسينيءَ جو، سپه جو سالار،
سو حضرت عباس، ايندو علمدار.
- 5- اُتي حملي حسينيءَ کي، ڏيندو پاڻ ڌاتار،
گهڻا آب عزتون، بخشيندو بي شمار.
- 6- ڪندو ائين قادر، تحقيق تڪرار،
۽ آهي اسان کي، ٿيو يقين اعتبار.
- 7- هوندو حسين تي، چٽ تاج دستار،
اُتي سڏجي سندن، مان ٿي غلام ”منار“.

مداح

غم نامو امام حسين جي درد جو

مسلمينو چو رهو اي ماه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(1)

مومنا سمجھو سڻو مذڪور هن ماتام جو،
فرزند بيبي فاطمه ڏوهتو محمد ڄام جو
سو قضا سين قافلو آيو جڏهن امام جو
مسلمينو چو رهو اي ماه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(2)

مجي رضا رب پاڪ جي تنهن سور سورھه هو سڻو
ڪربلا ميدان ۾ اچي موت جو مينهڙو وٺو
هن ڏينهن حضرت حسين ڪوفين ڪوٺي ڪٺو
مسلمينو چو رهو اي ماه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(3)

هن ڏينهن حسنين لاءِ عرش ۾ اوچنگار هئي
خود خدا جي تخت تي اُتي ڪرڻ ۾ اوچنگار هئي
هاڻ حسين سڀ زمين جي فرش ۾ اوچنگار هئي
مسلمينو چو رهو اي ماه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(4)

هن ڏينهن حسنين لاءِ زار مَلڪن هورُئو
هن ڏينهن حسنين لاءِ منجهه بهشت نبين هورُئو
هن ڏينهن حسنين لاءِ چوڏهن طبقن هورُئو
مسلمينو چو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(5)

هن ڏينهن حسنين لاءِ وٽراهه ساري ٿي روئي
هن ڏينهن حسنين لاءِ ڌرتي ويچاري ٿي روئي
هن ڏينهن ساري جياجوڻ ٿيو بي قراري ٿي روئي
مسلمينو چو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(6)

هن ڏينهن حسنين لاءِ كعبه بيت الله رُئو
هن ڏينهن حسنين لاءِ محمد رسول الله رُئو
هن ڏينهن حسنين لاءِ ميدان كربلا رُئو
مسلمينو چو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(7)

هن ڏينهن حسنين لاءِ پکي پکڻ ٿو روئي
۽ ملڪ مشرق ۽ مغرب ڪريو غم جو لڪڻ ٿو روئي
هن ڏينهن حسنين لاءِ ڏس اُتر ڏکڻ ٿو روئي
مسلمينو چو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(8)

هن ڏينهن حسنين لاءِ پريون ۽ حورون روئن
 هن ڏينهن حسنين لاءِ سڀ ملڪ معمورون روئن
 هن ڏينهن حسنين لاءِ فرقان جون سورون روئن
 مسلمينو جو رهو اي ماهه محرم بي غمي
 هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(9)

هن ڏينهن هو سرمون پائيندو معاويه جو پٽ يزيد
 هن ڏينهن هو کير پيئندو اهو خارجي منڪر خبيث
 هن ڏينهن جي عيش ڪينداسي انهي جا آهن عزيز
 مسلمينو جو رهو اي ماهه محرم بي غمي
 هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(10)

غم ڪري حسنين جو آسمان ۾ آفتاب
 غم ڪرين حسنين جو سڀ نڪت تارا ماهتاب
 غم سبب حسنين جي ٿيندو معافي محشر جو عذاب
 مسلمينو جو رهو اي ماهه محرم بي غمي
 هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(11)

غم ڪري حسنين جو آسمان ڪارو ٿيو
 غم ڪري حسنين جو سارو سمونڊ ڪارو ٿيو
 غم ڪري حسنين جو سج شمس ٽوڙ وارو ٿيو

(12)

غم ڪري حسنين جو مير محمد مصطفيٰ
 غم ڪري حسنين جو فاطمه خير النساء

غم ڪري حسنين جو يا علي المرتضيٰ
مسلمينو چو رهو اي ماه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(13)

غم ڪري حسنين جو ملڪ مهتر جبرائيل
غم ڪري حسنين جو ملڪ حضرت ميڪائيل
غم ڪرين حسنين جو اسرافيل ۽ عزرائيل
مسلمينو چو رهو اي ماه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(14)

غم ڪرين حسنين جو انبياء جملي رسول
غم ڪرين حسنين جو مؤليٰ سندا مقبول
غم ڪري حسنين جو فاطمه بيبي بتول
مسلمينو چو رهو اي ماه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(15)

غم ڪرين حسنين جو اولياء ۽ پيا ولي
غم ڪرين حسنين جو اهل بهشتن جا ڪلي
غم ڪري حسنين جو يا مرتضيٰ مولا علي
مسلمينو چو رهو اي ماه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(16)

غم ڪرين حسنين جو قطب مڪمل ۽ ڪبير
غم ڪرين حسنين جو شاه مرشد ولي پير
غم ڪرين حسنين جو جيڪي ڏاج پنج تن جا فقير

مسلمينو چو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(17)

غم ڪري حسنين جو يا خدا پروردگار
غم ڪري حسنين جو سڀ عالمي ارڙهن هزار
جنهن کي غم ناهي اهو خارجي منڪر خوار
مسلمينو چو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(18)

جنهن کي غم ناهي قلب تي عليءَ جي اولاد جو
سو جماعتي ٿيو يزيدي لشڪر شمر ۽ شداد جو
سو پليت پيڻدائش هوندو ڪفر جي بنياد جو
مسلمينو چو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(19)

جنهن کي غم حسنين جي جو داغ دل تي ناهي دليل
ته ڪين مڙهندو انهي کي پاڪ پرور رب جليل
فاطمه فرزند لاءِ روئندو ڪين سو ڪافر ڪٽيل
مسلمينو چو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(20)

جڏهن سج الهندا اُڀري ايندو ٿيندو محشر جو مڪان
تاوڙي تاپش ڪندو سج پاند نيزي جي نشان
اُتي غم سبب حسنين جي هيءَ ڇٽندو عالم جڳ جهان

مسلمينو ڇو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(21)

ماڳ محشر جي ملڪ ۾ هوندي بيبي فاطمه
اُتي غم ڪريو حسنين جو روئندي بيبي فاطمه
چي ڪن رنو منهنجي پتن کي ائين چوندي بيبي فاطمه
مسلمينو ڇو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(22)

ياد ڪيو حسنين کي آءُ ٿو رُٿان هت زارو زار
مان ڪاريندم الله ڪربلا جو پُهاريدار
پاڙي پرين حسين جي شل ٿئي مقامي ”منار“
مسلمينو ڇو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(23)

آس اهڙي ٿو رڪان پنهنجي رب سڄي رحمان ۾
مراد هئي منار جي اُن جي فضل احسان ۾
ته مان منهنجي ٿئي قبر وڃي ڪربلا ميدان ۾
مسلمينو ڇو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

(24)

آس اهڙي ٿو رڪان ويسه قلب جي يقين تي
شل دل سڄي منهنجي ٿئي دائم نبيءَ جي دين تي
پوءِ آءُ مران ڪلمون چئي محمد رسول امين تي
مسلمينو ڇو رهو اي ماهه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول هو حسين جو ماتي

مداح شريف

منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(1)

ڏينهن پهرين ياد ڪر پيارو پسر رسول جو
ڪوفين ڪيئن ٿي ڪنو مسند وارو مقبول جو
فرزند بيبي فاطمه بنت نبيءَ بتول جو
برسر مڃيئن رب جي رضا عذر نه ڪيئن عدول جو
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(2)

ڏينهن بي باهر اندر رک حب حسين امير جي
آل هو اصلوڻ اهو حضرت محمد مير جي
هو علي جو لاڏلو پيڙهي مرتضيٰ پير جي
تنهن رضا رب جي مڃي جا گهري هئي تقدير جي
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(3)

تي ڏيهاري ٿول پيا واجب اٿئي دل تان وسار
ساعت اُن سردار جي ساريو سنياريو تون سنيار

آب اُن افسوس ۾ هئي هنجون نت روز هار
پوءِ مان اوءِ مجلس ڏسين داخل ٿين تون دربار
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(4)

ڏينهن چوٿين ڪيئن چريا ان مونجهه ۾ مستان ٿيا
لڪ سوين منصور جيئن ڪئين شمس جيئن ديوان ٿيا
عاشق سڻي ڳالهيون اهي عطار جيئن عريان ٿيا
ڪي مري ماڳهين پيا پڙ تي پتنگ پروان ٿيا
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(5)

ڏينهن پنجين پيو پور جن ڪي سيدالہ سالار جو
سي ترڪ طالب ڪري ويا سک سهنج سنسار جو
ويا ڪنبي ڏسندي لقب قادر ڏئي قهار جو
ان ورونهه ۾ ويهي رهيا وقت نه ملين بي وار جو
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(6)

ڏينهن ڇهين چو ٿو رهين بي غمي بي دين تون
سڪ بنان سيد سندي بي ڪج ڪمائي ڪين تون
حب رکي حسنين ڏي جي ويون مري مسڪين تون
تان وڏا ظالع ٿيئي ڪڍي شڪر چو آمين تون
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

جنهن شمر خارج سر وڌيو اُن جي خيانت ياد ڪر
۽ سَر پڙهيو قرآن ڪلمون سا هدايت ياد ڪر
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(11)

رهين ڏينهن قطرس مَلڪ سردار ستر هزار جو
سو ميڙي مَلڪ پنهنجا مطيع حڪم وٺي ڏاتار جو
پوءِ آيو قطرس ڪربلا ۾ ٿيو ماتي مهندار جو
سي اڃان رتندا رهن سانگو چڙيو سنسار جو
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(12)

بارهين ڏينهن پربرادا هاڻ پيءُ مري هن ماڳ ۾
جان جيئن تان تون گذارج رڻ واري راڳ ۾
حب رکي حسنين ڏي ٿيءَ درد واري داڳ ۾
جي انهي محبت ۾ مرين تان سوتڙ ٿيڻ سڀاڳ ۾
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(13)

تيرهين ڏينهن توبه ڪجان قادر ڏٺي قهار کان
زڪريا کي جنهن وجهايو ڪرت سر ڪاپار کان
سو صبر نيين ڪيو پنهنجي لقب سردار کان
پر واه واه صبر سيد ڪيو جو امداد ٿيو ڏاتار کان
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(14)

ڏينهن چوڏهين چاڪ دل جا چڱڪيو ان جا چڪن
جي سدا سيد سچي لاءِ سمجهيو سالڪ سڪن
عاشق اُهي افسوس ۾ آهي سور جاڳيو صادقن
آب اکين مان وهي اهي لئون وار مور نه لڪن
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(15)

ڏينهن پندرهن هو جنهن تي پيار پيغمبر جو
وحي خدمت دار جنهن جو هو ملڪ پرور جو
لقب جنهن لاءِ هو لٿو ٿيو حڪم چادر جو
سو شمر شهيد ڪيو ڪيئن هٿ وهيو ڪافر جو
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(16)

ڏينهن سورهن سو سيد نسب سورو نور هو
نانو نبيءَ جنهن جو محمد مصطفيٰ مشهور هو
والد علي شير خدا سو مرتضيٰ منظور هو
سو جڏهن سوريءَ چڙهيو تان پوءِ سچن کي سور هو
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(17)

ڏينهن سترهن سي هئا امتي رسول الله جا
جن ڪوڙي دل ڪلمون چيو هئا حافظ ڪلام الله جا

سي وڙهيا سيد سچي سان لشڪر عبيدالله جا
وڃي لعنتي لائق ٿيا سي بي حيا سڀ باهه جا
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(18)

ڏينهن ارڙهين اُن مٿي شافي شفاعت ڪيئن ڪندو
تيس سي اڪهسي اولاد جا هنن سين حمايت ڪيئن ڪندو
ان بي رحمن بچڙن مٿي احمد عنايت ڪيئن ڪندو
پوءِ پلا ڪلمون اُني تي هت هدايت ڪيئن ڪندو
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(19)

ڏينهن اوڻيهين ادا سو ڪجان اڃان ارمان تون
گهر خدا کان تان مليئي اسلام جو ايمان تون
حسنين ڏي حب رک سچي ڪر ساهه ڪي قربان تون
جي نيت نبهئي سچي تان صحيءَ مسلمان تون
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(20)

ڏينهن ويهين ڪر وري وجود ۾ ويچار ميان
پنهنجو قاضي ڪر قلب ۾ عدل ۽ آچار ميان
اسلام جن تي آيو آگي وٽان اظهار ميان
سو رسول جي راضي ڪرين ته حسين جو ٿي پيار ميان
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

سي وڙهيا سيد سچي سان لشڪر عبيدالله جا
وڃي لعنتي لائق ٿيا سي بي حيا سڀ باهه جا
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(18)

ڏينهن ارڙهين اُن مٿي شافي شفاعت ڪيئن ڪندو
ٿيس سي اڪهسي اولاد جا هنن سين حمايت ڪيئن ڪندو
ان بي رحمن بچڙن مٿي احمد عنايت ڪيئن ڪندو
پوءِ ڀلا ڪلمون اُني تي هت هدايت ڪيئن ڪندو
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(19)

ڏينهن اوڻيهين ادا سو ڪجان اڃان ارمان تون
گهر خدا کان تان مليئي اسلام جو ايمان تون
حسنين ڏي حب رک سچي ڪر ساهه ڪي قربان تون
جي نيت نبهئي سچي تان صحيءَ مسلمان تون
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(20)

ڏينهن ويهين ڪر وري وجود ۾ ويچار ميان
پنهنجو قاضي ڪر قلب ۾ عدل ۽ آچار ميان
اسلام جن تي آيو آگي وٽان اظهار ميان
سو رسول جي راضي ڪرين ته حسين جو ٿي پيار ميان
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(21)

ڏينهن ايكيهين امامن جو ڪجان تون يادگير
 ته ڪيئن ڪنو حضرت حسين يا علي جو پٽ شبير
 ۽ ڪيئن ڪنو اڪبر علي ۽ ڪيئن ڪنو اصغر صغير
 ۽ ڪيئن ڪنو قاسم امام سيح تي سيد امير
 منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
 ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(22)

ڏينهن ٻاويهين ٻئي حضرت حسن ۽ پيو حسين
 خاوند جني لاءِ خليو سڀ ڪارخانو ڪوئين
 هو نبيءَ عاشق مٿن سردار سيد ثقلين
 ڪيئن ٿيا قاتل سندن مروان ۽ شمر لعين
 منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
 ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(23)

ٿيو ڏينهن ٽيوهين تڪر جيرو حسن امام جو
 زهر سين تي پيو ذرا هڪ سو ستر تنهن ڄام جو
 ڦٽي منجهان قطرا تي نڪتو ويو وقت آرام جو
 سبب تنهن جي شهيد ٿيو هو زلزلو ماتام جو
 منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
 ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(24)

ڏينهن چويهين چين ڪوڙن سان پڙهندا قرآن هوا
 سي ڪوفي شامي دمشقي اهي نبريل نادان هوا

ڪوڙيءَ دل سان ڪلمون چيئون محمد مٿي بي ايمان هوا
لباس مسلمانِي مٿن پر قلب ۾ ڪفران هوا
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(25)

ڏينهن پنجويهين پيغمبر ٿي جنهن کي پاليو
ملڪ جبرائيل جنهن کي سهج مان سنڀاليو
ڪوس ٿيو ڪيڏو مٿس هو آب ريءَ اُچاليو
صبر تنهن صابر ڪري ڪٿي ان جفا ۾ جاليو
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(26)

ڏينهن چَوِيهين چنڊي اُمت سندس انصاف ۾
هڪ ڏينهن قضا، قادر ڪندو ائين مالڪ لکيو مصحف ۾
ته جي خاتون بخشي خون تان عالم چُٽن اوصاف ۾
پوءِ ڪير مت تن سان ٻيو پنهنجي دل ڪريو درياف ۾
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(27)

ڏينهن ستاويهين صبر آڳي سندن آزمائيو
سور سختيون ڏاج ڏک صاحب مٿن سنڀاهيو
ته به درد جي درياهه ۾ تن پير پتنگن پائيو
پوءِ منجهه قيامت ڪل رکندو رب اني جو رائيو
منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(28)

ڏينهن اناويهين لقب عاشق انهن جو ٿا چون
 جي محبتيءَ ۾ امالڪ پتنگ وانگر ٿا پون
 توڙي مٿن روز سروزو آب ريءَ راتين نون
 ته به مرد مڙيا کين ڪي سورھ اڳيان لکن سون
 منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
 ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(29)

اوڻيھين ڏينهن امامن جي طلب تون تات ڪر
 ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذاري رڻ گريو رات ڪر
 حُب رڪي حسنين ڏي اهي پچارون پريات ڪر
 هاڻ پوءِ مري منار تون ان ورونهن منجهه وفات ڪر
 منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
 ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

(30)

ڏينهن ٽيهين تول اٿئي رڪ حُب حسين امير تي
 بي آهي سوغات تولا سڪ سيد جي رڪن سرير تي
 ٽين آهي سوغات تولا ويساه ڪرڻ فقير تي
 چوٿون چو ڪلمون قلب سين حضرت محمد مير تي
 منار تون ڪيئن ٿو وسارين غم ڪجان حسنين جو
 ڏينهن سڀ ڏک ۾ گذارج رو هميشه رين جو

مداح

سي حرفي

هائِ مَاتمَ کين وسري کربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساه گهوري تئون امام

1

الف هيءَ افسوس مون کي آئون هتي چو ٿو جئان
هو مناسب هي مون کي صدقو شهيدن تان ٿيان
حُب رکي حسنين ڏي ۽ پساه پيرن منجهه ڏيان
هوند کربلا مئيدان ۾ پيالا شهادت جا پيان
هائِ مَاتمَ کين وسري کربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساه گهوري تئون امام

2

بي انهيءَ آئون باه ساڙيس هاءِ وس منهنجو ويو
سر صدق سيد مٿان قربان مون کيئن نا ڪيو
ريءَ ملڻ محبوب جي منهنجو نه مقصد ڪو ٻيو
ان درد ۾ دانهون ڪريان خاطر پرين جي پيو
هائِ مَاتمَ کين وسري کربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساه گهوري تئون امام

3

تي تات سندن مون کي آهي من اندر محبت مدام
بنان حب حسنين جي آهي بي عبادت سڀ حرام

ايئن لکيو فرقان ۾ آهي سو سچو رب جو ڪلام
حضرت حديثون ايئن چيون آهن جنهن تي صلواتون سلام
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي تيس سر ساهه گهوري تئون امام

4

شي انهي سڪ ۾ سڙي ۽ ڏيل منهنجو پيو ڌري
هئي ڏکڻ ڏيرو ڪيس ۽ ماهه منهنجو ويو ڳري
من وڃي ”منار“ چئي ملان مالڪ ڪي مري
پوءِ مان ميڙائو ڪري واحد وڇوڙيل جو وري
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي تيس سر ساهه گهوري تئون امام

5

جيم جيئڻ منهنجو هتي افراط آهي سڀ جنجال
هت هنجھون هاريان پيو ڏس هائِ هيٺو منهنجو حال
منهنجو مقصد آهي مرڻ ۾ من مري ٿيندم وصال
آئون امامن جو ٿيان منهنجو روز راتو ڏينهن سوال
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي تيس سر ساهه گهوري تئون امام

6

حي امام حسين جي آئون ٿو سڙان هن سو ۾
مون ڪي روز غمناڪي گهڻي ماتم سندي مذڪور ۾
هئي لکي تقدير ائين ان درد جي دستور ۾
نيٺ منهنجو آهي مرڻ ان ورونهه جي وهلور ۾
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي تيس سر ساهه گهوري تئون امام

7

خي اڃان ڪامان پڇان پيو روز پنهنجي روح ۾
 آئون هنجھون پيو هاريان واءِ واءِ انهيءَ وروڻهه ۾
 پور مون کي ٿا پون لهريون اڇن سَو لَوَهه ۾
 آئون امامن جو ٿيان منهنجو سوال سنجھ صبح ۾
 هاءِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
 چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

8

دال اُن دڪ درد ماريس هاءِ يارو ڪيئن ڪريان
 اُن جوش ۾ جيرا ڦيڙ اُن باهه ۾ بڪيان بريان
 سور سختيون ياد ڪريو پوءِ آب سين اڪيون پريان
 آءِ امامن وٽ وڃي شل سر سندن سنت ڌريان
 هاءِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
 چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

9

ڏال ظاهر يا خدا منهنجي دانهن سڻ فرياد جي
 صاحب سڄا تون ڪر شرع سائين عليءَ جي اولاد جي
 ڏي مدد مولا ڏئي پنهنجي فضل ۽ امداد جي
 پاڙ پڪت جيڪي ڦريا اُن جي اهل بنياد جي
 هاءِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
 چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

10

ري رڙيون رب پاڪ صاحب من سڻي وهلو وري
 هٿ پنهنجو هيٺن يتيمن تي ڏئي ڏور ڌري

داد منهنجي دانه جو من ڪرم سين قادر ڪري
جي وڙهيا سيد سچي سان شل سي وڃن دوزخ تري
ههءِ ماتم ڪين وسري ڪريلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

11

زي زحر ڪوفين ڪيا ههءِ امام حسين ڪي
ٿيا سمهان سوئر اچي ان بادشاهه ڪوئين ڪي
منهن ڪارو مردود جو جنهن ڏک هنيا دارين ڪي
سو پيرا شيري شمر لائت هجي ان لعين ڪي
ههءِ ماتم ڪين وسري ڪريلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

12

سين صدقي سر ڪريان حضرت حسين امير تان
آئون صدقي قربان ٿيان وارث وسيلي وير تان
مروري گهوريان مٿو تنهن مديني جي مير تان
پوءِ من لهن گوندر گهڻا مون درد جا دلگير تان
ههءِ ماتم ڪين وسري ڪريلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

13

شين ڪريلا شهيدن جو آهيان گولو غلام
مون مڃيو اسلام ان جو من اندر محبت مدام
آهي منهنجو وارث وسيلو هر دو عالم ۾ امام
مون ڪي شال نصيب ٿئي ڪريلا سندن مقام
ههءِ ماتم ڪين وسري ڪريلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

14

صُئاد صبر سيد ڪيو ۽ مڃي رضا رب پاڪ جي
نت ناهي طاقت جو جهلي دهشت ڌڻي لولاڪ جي
ويئي عمر روئندي لنگهي ان غم ۾ مون غمناڪ جي
هاڻي من سندن ميلو ٿئي ۽ هي لهي ٽپ فراق جي
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چون آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

15

صُئاد دل منهنجي سَندو دارون سندن ديدار هاءِ
جيءُ اندر ۾ جرجلو منهنجو بدن بيقرار هاءِ
رات ڏينهن گريو گهڻو ۽ روئڻ زارو زار هاءِ
ريءُ ۾ ملڻ محبوب جي ماندو گهڻو ”منار“ هاءِ
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چون آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

16

طُئيءَ ذرو تل ڪين ترسيا مڃي هليا رب جي رضا
جيئن لکي لوح قلم سين آئي قادر جي قضا
شائق شهادت جا ٿيا اولاد مانجهيءَ مرتضيٰ
ڪافر ڏينهن قيام جي يزند لوڙيندو جزا
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چون آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

17

ظُئي زهر حضرت حسن کي اصل مردودن مڪو
مڃي رضا رب پاڪ جي تنهن چاهه مان پيتو چڪو
يزيد جهنم ۾ وڃي دوزخ اندر ٿيندو ڦڪو

پوءِ سو پيدا ڪين ٿيندو باهه ڪيو جنهن کي پڪو
هائِ مائِ ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چونہ آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

18

عين يا حضرت علي سَٺُ درد واري دانهن تون
ٿي مدد هيٺن يتيمن جو وسيلو واه تون
سور سختي جي وقت ۾ وٺ پُڏن جي پانهن تون
ڪڻ خنجر دُل دُل چڙهي ۽ ڪر ڪفر تي ڪاهه تون
هائِ مائِ ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چونہ آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

19

غين غم آهي مون کي حضرت علي اڪبر جو هاءِ
ٿيو هلڻ هٿ هٿ ادا اُڃ م علي اصغر جو هاءِ
شاديءَ جي ڏينهن ٿيو سر جدا قاسم شاهه انور جو هاءِ
ويو قيد ۾ قرآن پڙهندو سر حسين سرور جو هاءِ
هائِ مائِ ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چونہ آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

20

فِي فڪر آهي مون کي جو ڪربلا ۾ ڪيس ٿيو
وات ويندن تي اچي ڪافر ڪميٽي قصد ڪيو
پاڻي پليتن بند ڪيو ۽ حياءِ هچارن جو ويو
هو حڪم حق جو اصل نه ته ڪير صابر ٿئي پيو
هائِ مائِ ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چونہ آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

21

قاف ڪربلا جي پڙ ۾ ويري آيا ڪئين ويري تي
هئي دغا دشمن جي دل ۾ لشڪر مڪا جنهن مير تي
هو رسول الله جو دستار حسين امير تي
سو اتي راضي رهيو الله جي تقدير تي
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي تيس سر ساهه گهوري تئون امام

22

ڪاف ڪارو ان وقت افسوس ۾ ٿيو آسمان
زلزلو ساري زمين ۾ جنهن مٿي جملو جهان
حورون پريون هيءَ هيءَ چوَن افسوس ۾ چريون انان
مون کي ان ماتم جو آهي قلب دل جيري ۾ ڪان
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي تيس سر ساهه گهوري تئون امام

23

لام هو لشڪر گهڻو جملي يزيدين جي جمات
هئا ڪي منجهن قرآن پڙهيل جن نا چڙهي هڪڙي رڪات
سي ڦري دشمن ٿيا مردود سي حملو حمات
هئا وڙهيا سيدسچي سان جنهن مٿي پڙهجي صلات
هائِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي تيس سر ساهه گهوري تئون امام

24

ميم هو موڳن مٿيو دنيا جي خاطر دين کي
شامين شهيد ڪيو محمد جي تخت نشين کي
قيد ۾ ڪوفي ڳنهي ويا عابد مسڪين کي

رنج ڪيو ڪوفين ڪتن رب جي رسول امين ڪي
هائِ مائِ ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

25

نون نوراني جُبو رسول جو رت ۾ پريو
ڪيئون سر جدا هو جنهن مٿي دستار محمد جو ڏريو
ڦرئلن ڪي ڦاهي وانگر اچي طوق لعنت جو ڏريو
ها وئي جهنم جي اندر وجهندن ملڪ ور ڏيو وريو
هائِ مائِ ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

26

واءِ واءِ ويلا ادا هي مهينو مائِ جو هاءِ
حب رکي حسنين ڏي گريو ڪريو اُن غم جو هاءِ
ڪيئون قتل اڪبر ۽ اصغر ۽ سر وڊيائون قاسم جو هاءِ
جنهن ڪي غم ناهي اهو اولاد ناهي آدم جو هاءِ
هائِ مائِ ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

27

هي ڪريو هئي هئي ادا جو ڪربلا ۾ تيو قهر
ماه محرم جي ڏهين ۾ هو هندين ماڳين حشر
حورون پريون هئي هئي چوَن اڪين منجهان هارين جر
عرش ڪرسي ٽرٽليا اُن سوز ۾ شمسو قمر
هائِ مائِ ڪين وسري ڪربلا واري قيام
چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

28

الف امر مڃي ويا هئي جيئن گهريه جلشان جي
 اها پرک پرور ٿي لڏي ان جي صبر ايمان جي
 وري بي حياتي رب ڏني يزيدي مروان جي
 سي ٿيا دشمن دوزخي جي فوج هئا ڪفران جي
 هاءِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
 چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

29

لا لقب اعليٰ امامن ڪي شهادت جو مليو
 پيو اجر حسنين ڪي هر دم هدايت جو مليو
 ٿيا والي ڪوئين جا مندي سڀ نيامت جو مليو
 محشر جي ڏينهن امام ڪي حڪم شفاعت جو مليو
 هاءِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
 چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

30

ي انبيجي يادگيريءَ ۾ مري چڏيان جهان
 پوءِ مان پئي منار جو ظاهر نبي هت هت ضمان
 شل منهنجي ڪربلا ۾ ٿئي قبر پرين پيراندي مڪان
 قلب مان ڪلمون چئي مرڪي ٿيان شل مسلمان
 هاءِ ماتم ڪين وسري ڪربلا واري قيام
 چو نه آئون صدقي ٿيس سر ساهه گهوري تئون امام

مداح

سوال نامو

ماهه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
حب رکي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

1

سوال منهنجو تون سڻج اي يا خدا پروردگار
۽ سوال منهنجو تون سڻج اي يا محمد مختيار
۽ سوال منهنجو تون سڻج اي يا علي دل دل سوار
ماهه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
حب رکي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

2

مون کي مير حسين جي موليٰ متابعت ڪر نصيب
ڪربلا ۾ جو کڻو اُن جي شهادت ڪر نصيب
ته ملان مير حسين کي اهڙي نعمت ڪر نصيب
ماهه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
حب رکي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

3

سر سندم صدقي ڪريان تنهن حسن مير حسين تان
سر سندم صدقي ڪريان اُن بادشاهه ڪوئين تان
سر سندم صدقي ڪريان دارالبقادرئين تان
ماهه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
حب رکي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

4

سر سندم صدقي ڪريان حضرت علي اڪبر مٿان
 سر سندم صدقي ڪريان حضرت علي اصغر مٿان
 سر سندم صدقي ڪريان قاسم شاه انور مٿان
 ماه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
 حب رڪي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

5

سر سندم صدقي ڪريان تنهن فاطمه فرزند تان
 سر سندم صدقي ڪريان تنهن نبيءَ جي دلند تان
 سر سندم صدقي ڪريان تنهن بادشاه مسند تان
 ماه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
 حب رڪي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

6

سر سندم صدقي ڪريان سيد سچي سعادت تان
 سر سندم صدقي ڪريان تنهن عليءَ جي اولاد تان
 سر سندم صدقي ڪريان تنهن فاطمه بنياد تان
 ماه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
 حب رڪي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

7

سر سندم صدقي ڪريان عليءَ جي پٽن ۽ پوتن مٿان
 سر سندم صدقي ڪريان تن نبيءَ جي ڏوهتن مٿان
 سر سندم صدقي ڪريان حسين جي قدمن مٿان
 ماه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
 حب رڪي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

8

مير محمد تي چميو تنهن جي حُسن جمال کي
 کافرن کيئن تي کُٺو لاڏلي تنهن لعل کي
 آءُ اڃان جيئرو آهيان آهي حيف منهنجي حال کي
 ماهه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
 حب رکي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

9

سوال منهنجو تون سَڻج اي جڳ جا مالڪ جلشان
 سوال منهنجو تون سَڻج يا نبيءَ عالم زمان
 سوال منهنجو تون سَڻج يا شيري خدا شاهي سجان
 ماهه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
 حب رکي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

10

سوال منهنجو تون سَڻج يا الله آزي تو ڪريان
 مقصد منهنجو هي آهي نيمو نيازي تو ڪريان
 سا سدا سنديم سَڻج آءُ جا پينار پاڙي تو ڪريان
 ماهه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
 حب رکي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

11

آئون جنهن جو طالبو سORB ڏيڪاريندم حسين
 ماڳ محشر ۾ مون کي ديدار ڪاريندم حسين
 حوض ڪوٽر جا پيالآت پياريندم حسين
 ماهه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
 حب رکي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

12

دو جڳ ۾ مون مسڪين سين همراه ٿيندا پنجن
هن غم ۾ مون غمگين سين همراه ٿيندا پنجن
پنهجو ڪري تلقين سين همراه ٿيندا پنجن
ماه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
حب رڪي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

13

منهنجو ارادو اهو سو پڇائيندم رسول
سوال منهنجو هي آهي عرض اڳهائيندم رسول
نالو شهيدن جي جماعت ۾ لڪائيندم رسول
ماه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
حب رڪي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

14

منهنجو ارادو اهو ته حسنين جو ٿيان غلام
سوال منهنجو هي آهي سائين روز راتو ڏينهن مدام
تم مرڻ کان پڇاڻا ڪريلا ”منار“ جو ٿيئي مقام
ماه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
حب رڪي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

15

منهنجو ارادو اهو سو پڇائج تون الله
شل نيت نبهي سنڊير مون تي ڪندا نرم لنگاه
آئون مران ڪلمون چئي مٿي مير محمد شهنشاه
ماه محرم جي ڏهينءَ تاريخ ۾ شل دم ڏيان
حب رڪي حسنين ڏي روئندي هتان راهي ٿيان

مداح

بيان قيامت جو

ڏسندا ڪانه قيامت حسين ڄا حُبار
هوندا صحي سلامت حسين ڄا حُبار

1

هي قصو سڻو قيامت جو حديث حبيبي
ڪئي ولين روايت جي حسين ڄا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسين ڄا حُبار
هوندا صحي سلامت حسين ڄا حُبار

2

جڏهن خدا پاڪ پرور لاءِ انصاف ايندو
اچي ڪندو اي عدالت ٿيو حسين ڄا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسين ڄا حُبار
هوندا صحي سلامت حسين ڄا حُبار

3

اُتي رب رسول ڪريم کي ائين چوندو پاڪ پرور
ته آڻيو بيبي بتولت جي حسين ڄا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسين ڄا حُبار
هوندا صحي سلامت حسين ڄا حُبار

4

پوءِ نبي پنهنجي نياڻيءَ کي اچي عرض چوندو
تہ بابا ھل تہ ٿيئي ھدايت تون حسينڻ جي حُبار
ڏسندا ڪانہ قيامت حسينڻ جا حُبار
ھوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

5

اُتي ايندي پاڪ دامن روبرو رب جي
ھوندو اھو وقت وصاليت بئي حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانہ قيامت حسينڻ جا حُبار
ھوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

6

اُتي رکي رنج سامون خود الله جي اڳيان
ڪندي فرياد فاطمہ جا حسينڻ جي حُبار
ڏسندا ڪانہ قيامت حسينڻ جا حُبار
ھوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

7

اُتي آريائي ڪي عرض الله ائين چوندو
تہ مون کي بخش خون خاتونت تون حسينڻ جي حُبار
ڏسندا ڪانہ قيامت حسينڻ جا حُبار
ھوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

8

پوءِ ڪندي بخش خون بيبي دل جي حضورئون
ڪري منظور معرفت جا حسينڻ جي حُبار

ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدالار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدالار

9

هونديون ڪٿيون لويون اُن جون بيبي جي بدن تي
هئي ڪندي سوءَ جي عادت حسينڻ جي حُبدالار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدالار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدالار

10

ٿيندو حڪم جبرائيل کي ته آڻ جورا جنت مان
من ڪري نئون لباس نڌامت جا حسينڻ جي حُبدالار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدالار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدالار

11

چوندي لاهيو سوءَ صاحب رب اول انهن جي
جي ٿا مومن ڪن متابعت ٿيو حسينڻ جا حُبدالار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدالار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدالار

12

جي ڏهئي ڏينهن محرم جا غم ۾ گذارين
اها رسول جي به زيارت ڪن حسينڻ جا حُبدالار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدالار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدالار

13

جي ڪارا ڪن ڪپڙا روئن مومن مدامي
پلي پهرين ڪن سي پوشاڪت حسينڻ جا حُبدار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدار

14

آءُ ان کان پوءِ پهريندس اهي جورا جنت جا
مون کي دل ۾ آهي دريافت آهيون حسينڻ جا حُبدار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدار

15

ڪندو انهي طرح الله موجب چوڻ جي
ڪندو اول اُن تي عنايت جي حسينڻ جا حُبدار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدار

16

جي ساڻس گڏ شهيد ٿيا هوندو شاهي شان انهن جو
ملندين بهشت جي بشارت جي حسينڻ جا حُبدار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدار

17

اول ملنديون اُن کي جايون جنت ۾
هئي جيڪا سندس جماعت حسينڻ جا حُبدار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبدار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبدار

18

اڄ به عاشقن کي ٿئي اهڙي امدادي
جهڙي ٿي حرءِ پاڻس کي هدايت جي حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

19

ياڱا صحي ملندا سچن صادقن کي
ان جي مهابي ۾ مطابعت جي حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

20

پوءِ اذن مهت ملندو محمد مصطفيٰ ﷺ کي
سو ڪندو شافي ٿي شفاعت ٿيو حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

21

کي عاشق ڪن اعتبار مانجهي مرد ويچار
جي واقف آهن ولايت حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

22

ڪئين ملان ۽ ٻيا مولوي وٺي رشوت ڦري ويا
ڪيائون روا ايءُ شهادت نه ٿيا حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

23

ٻارنهن سو ٻانگن جا هئا پليت جي پاسي
ڏٺئون راءِ خيانت نه ٿيا حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

24

تنهن کان پوءِ ڪلمي گوءِ آڻيندو جنت ڏي
سڀ جملي جماعت ٿيو حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

25

اُتان ڪڍي ڪافرن کي احمد ڄام ايندو
ڪري معافي سڀ خيانت ٿيو حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

26

سي منٺار جي آڌار پنجتن سردار
ڏيندم روڀرو رهاشت آهيون حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

27

چئي ڪلمون ڪَلُوبَئون وسهي يقينئون
آهي نيت ساڻ نعمت ٿيو حسينڻ جا حُبار
ڏسندا ڪانه قيامت حسينڻ جا حُبار
هوندا صحي سلامت حسينڻ جا حُبار

مداح شريف

هزارين حسنين جا حيدار موحارا مسلمين تي ويڙا
ڏس ته امام جي اولي اپارين عارفين تي ويڙا

1

حسينڻ مرشد ملائڪن جو جي طالب تلقين تي ويڙا
حسينڻ اوجر آئين جو جي نبي مرسلين تي ويڙا
هزارين حسنين جا حيدار موحارا مسلمين تي ويڙا
ڏس ته امام جي اولي اپارين عارفين تي ويڙا

2

حسينڻ گر پير غوثن جو جي غوث العالمين تي ويڙا
حسينڻ قادر قطبن جو جي قطب كاملين تي ويڙا
هزارين حسنين جا حيدار موحارا مسلمين تي ويڙا
ڏس ته امام جي اولي اپارين عارفين تي ويڙا

3

حسينڻ وارث وارين جو جي وليءَ وارين تي ويڙا
حسينڻ استاد عاشقن جو جي جملي ئي عاشقين تي ويڙا
هزارين حسنين جا حيدار موحارا مسلمين تي ويڙا
ڏس ته امام جي اولي اپارين عارفين تي ويڙا

4

حسينڻ سرتاج صابرن جو جي سونهارا صابرين ٿي ويڙا
حسينڻ آهي تاج تارڪن جو جي دنيا کان تارڪين ٿي ويڙا
هزارين حسنين جا حيدار مڇارا مسلمين ٿي ويڙا
ڏس ته امام جي اولي اڀارين عارفين ٿي ويڙا

5

حسينڻ سلطان سخين جو جي سخي صالحين ٿي ويڙا
حسينڻ فياض فقيرن جو جي فقير صادقن ٿي ويڙا
هزارين حسنين جا حيدار مڇارا مسلمين ٿي ويڙا
ڏس ته امام جي اولي اڀارين عارفين ٿي ويڙا

6

حسينڻ ارباب عابدين جو جي خدا جا عابدين ٿي ويڙا
حسينڻ زمان زاهدن جو جي زاهد ڏاڪرين ٿي ويڙا
هزارين حسنين جا حيدار مڇارا مسلمين ٿي ويڙا
ڏس ته امام جي اولي اڀارين عارفين ٿي ويڙا

7

حرءِ پاڻس کي هدايت هئي جي عين اليقين ٿي ويڙا
حسينڻ سرتاج شهيدن جو جي شهيد شاڪرين ٿي ويڙا
هزارين حسنين جا حيدار مڇارا مسلمين ٿي ويڙا
ڏس ته امام جي اولي اڀارين عارفين ٿي ويڙا

8

حسينڻ مهتدار مسڪينن جو سي مڇارا مسڪين ٿي ويڙا
راحب ٻانيڻ پتن سوڌو جي جنت جا نشين ٿي ويڙا
هزارين حسنين جا حيدار مڇارا مسلمين ٿي ويڙا
ڏس ته امام جي اولي اڀارين عارفين ٿي ويڙا

9

ڪي ملان پت ملوئي جو پارسي پاسي تنهن ظالمين ٿي ويٿا
 اهي حسن حسين جي حب ريءَ انڌا نابين ٿي ويٿا
 هزارين حسنين جا حبدار موحارا مسلمين ٿي ويٿا
 ڏس ته امام جي اولي اڀارين عارفين ٿي ويٿا

10

وئي رشوا ڏنئون فتوا سي ساڪن سجين ٿي ويٿا
 هئا لباس المومنين ظاهر ۾ پر قلوب الكافرين ٿي ويٿا
 هزارين حسنين جا حبدار موحارا مسلمين ٿي ويٿا
 ڏس ته امام جي اولي اڀارين عارفين ٿي ويٿا

11

جي پئيرا پنجنتن کان پڙهيل سي دشمن سندا دين ٿي ويٿا
 هئڻ هستيءَ ڪيڙا حرام سي ابليسي طالبين ٿي ويٿا
 هزارين حسنين جا حبدار موحارا مسلمين ٿي ويٿا
 ڏس ته امام جي اولي اڀارين عارفين ٿي ويٿا

12

چوي ”منار“ محشر ۾ پنجنتن امين ٿي ويٿا
 ڪلمي وارا سي صحيءَ چُنڊا جي صادق يقين ٿي ويٿا
 هزارين حسنين جا حبدار موحارا مسلمين ٿي ويٿا
 ڏس نه امام جي اولي اڀارين عارفين ٿي ويٿا

بيت راڳ، ڪيڏارو

1

چئي ڪيڏارو ڪربلا جو ياد ڪجان تون ڏينهن
علي جي اولاد تي مرغ وٺڻو مينهن
موليٰ جو منار چئي نيٺهه ٿيڙس نيهن
سوره سيد شينهن عاشق حق الله جو

2

محرم چند چمڪيو آيو عاشورو
ڪي غازي غم حسين جو پتنگ ڪن پورو
جي مٿو مير حسين تان ڪن صدقي سمورو
اُن ڪي اُجورو ملندو محشر ۾ منار چئي

3

محرم چند چمڪيو عاشورو آيو
غازين غم حسين جو ڪن ڪن ڪمايو
جن من اندر منار چئي ماتم مڃايو
سو دم سڃايو جو پاسي پنجن تنن جي

4

حسن مير حسين لاءِ روئان راتو رات
آءُ هيءُ هيءُ ڪريو هٿ هٿان مون کي طلب تنن جي تات

منار چئي اُن ماتام جي شل ڪسي وڃان ڪات
پوءِ مان منهنجي بات پڇار جي پرينءَ حسين وٽ

5

حسن مير حسين لاءِ پڇان نت پيئي
عمر سندن افسوس ۾ مون کي وهامي ويئي
منار چئي ان ماتام جي ڪل ڏيان ڪيھي
جيھي جا تيھي اھيا ڳالھ اندر ۾

6

حسن مير حسين کي سڪان ۽ ساريان
اُن جي افسوس ۾ هـنـجـون هاريان
منار چئي ان ماتام ۾ هئي ڀڻي ڳوڙها ڳاڙيان
دم نه وساريان مانـ ميڙائون مون ٿئي

7

حسن مير حسين لاءِ رُٿان راتو ڏينهن
هاريان آب اڪين مان جيئن وسن وڌا مينهن
منار چئي ان ماتام ۾ آءُ انوئي پھرايئن
هئي هئي ڪريان ڪيئن جو رب راضي ان رمز ۾

8

هردم حب حسين جي رڪڻ آهي روا
اڙين جي امام ريءَ ڪانهي پُٺ پوا
هت سيد کانسواءِ ٻيو عرض ڪچندئي ڪونه ڪو

9

هردم حب حسين جي رڪڇ اندر روح
منجهه افسوس امام جي ويٺو ڪر ورونهن
ته محشر منجهه صبح منهن مرڪئي منار چئي

10

هردم حب حسين جي ڪر وجود ۾ وڌاف
ڪن ساراهون سيد جون محمد ﷺ ۽ مُصْحَاف
متان مُنجهين منار تون دل ۾ ڪر درياف
ته ڪندو موٽي گناهه معاف خالق بدلي خون جي

11

هردم حُب حسين جي صادق رڪن سچيار
سي واليءَ ولايت جا عاشق جيئن عطار
پيا ڪوڙين ٿين ڪفار بنا حب حسين جي

12

هردم حب حسين جي ڪر مؤمن مطالعي
ڪر اُٿي ياد الله ڪي سيد سنڀالي
ته ٿئين هِت هِت حوالِي محمد جي منار چئي

فقير محمد بخش 'ضامن' جا چيل ڏهر

رڪ هر دم حُب حسين جي اي مومن مسلمان،
اچ پنجن سنڌي پڙ ۾ ادب سان ايمان،
ته راضي مٿي رسول ٿئي ۽ رب سچو رحمان،
'ضامن' هوندئي زور جي ته مهندان ملندئي مان،
بي ڪندي اٿئي ڪانه بنان حُب حسين جي.

*

بنا حُب حسين جي نه آهي ڪائي واه،
حقيقت هن حال جي ڄاڻي هڪ الله،
گهرجي ان امام جي هر دم نيڪ نگاه،
هيڻي منهنجي حال کان آهي سو آگاه،
'ضامن' پيئي ضعيف جا واهر ڪندا واه،
سرت رکي ساڃاه رڪ هر دم حُب حسين جي.

*

حسن مير حسين لاءِ جر وهائج ڄام،
هر دم رڪج حُب سان مومن تون مدام،
عمدو ملندئي ان جو الله وٽان انعام،
سڪ رکي سا ساه ۾ پڙه ڪلمي جو ڪلام،
اصل کان آئون آهيان گولو سندن غلام،
ڪين ڇڏيندا ڪڏهن سيئي پنهنجي سام،
آهن سي امام 'ضامن' ضعيفن جا.

جڏهن سج اُلهندا اُڀري ايندو محشر جو مڪان
تاوڙي تاپش ڪندو سج پاند نيزي جي نشان
اُتي غم سبب حسنين جي هيءَ ڇتندو عالم جڳ جهان
مسلمينو ڇو رهو اي ماه محرم بي غمي
هن ڏينهن حضرت رسول ﷺ هو حسين جو ماتمي
(منار فقير راجڙ)